C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\J_P_GAREN-Mark Stone 54 Pod vlivem krystalu.pdb

PDB Name: J_P_GAREN-Mark Stone 54 Pod vli
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 15.3.2003
Modification Date: 15.3.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

JEAN-PIERRE GAREN

MARK STONE

POD VLIVEM KRYSTALU

1

Sanitka zastavila před nemocnicí, zhoupla se a řidič v klidu vystoupil. Dva roboti otevřeli zadní dvířka, vytáhli nosítka a zajeli s nimi na příjem.
Na příjmu se otráveně zvedl zdravotník od rozdívaného trividea, v němž si to nějaký párek zrovna rozdával na pláži.
„Zdravím tě, Maxi," zavrčel na řidiče. „Cos nám to zase přivez?"
Řidič pokrčil rameny.
„Nějaký individuum, co se chtělo dostat bez povolení přes bariéru."
Newyorská aglomerace se během staletí změnila v gigantickou metropoli, v níž Washington byl pouhou čtvrtí z mnoha dalších. Život města pečlivě řídily počítače. Ale někteří lidé se nehodlali podvolit tlaku civilizace a hrozilo, že vážně naruší harmonickou funkci města. Proto úřady pro takové nepřizpůsobivce zřídily čtvrť, do níž policie nevstupovala a která byla od ostatního světa oddělena prakticky

neproniknutelnou hradbou – energetickou bariérou. Existoval pouze jediný přechod a ten byl přísně střežen. Do zóny mohl vstoupit kdokoli, ale musel se vzdát myšlenky, že se z ní kdy vrátí. Vyskytovaly se samozřejmě výjimky. Na naléhavé žádosti majetných a vlivných rodin byla některá individua ze zóny propuštěna. Ale než dostala povolení k pobytu ve městě, musela projít převýchovou a podrobit se řadě testů.

Občas se někdo pokusil bariérou proniknout, ale jen málokomu se to podařilo bez újmy na zdraví. Zdravotník zvedl pokrývku a spatřil hubené tělo asi sedmnáctiletého výrostka ve vlněných kalhotách a našedlé košili. Měl pohledný obličej s pravidelnými rysy a světlé vlasy. V přivřených modrých očích se zračila neskonalá bolest. Zdálo se, že už nedýchá.

Muž se zašklebil a zase ho zakryl. „Kdes ho vzal, Maxi?“

„Hned u zóny. Plazil se asi sto metrů a chodci zavolali policii. A komisařství poslalo mě. Vypadá to s ním bledě, co? Neměl bys zavolat službu?“

Zmatený zdravotník se podrbal na hlavě.

„Přece je nebudu burcovat kvůli takovýmu individuu. Tak jako tak za pár minut zařve. Vůbec se divím, že ještě žije. Stejně tak dobře jsi ho mohl odvézt rovnou na prosekturu. Dostat se do silového pole je asi, jako kdyby tě potopili pět set metrů pod hladinu moře a rovnou tě bez jakýhokoli přechodu vytáhli. Jen se koukni, krvácí z uší a z nosu. A uvnitř to nebude jiný. Má přervaný cévy a ty, co se nepřervaly, jsou plný vzduchu. Pár minut ho tady pro pořádek nechám a pak ho dám převízt do pece.“

Řidič pokrčil rezignovaně rameny a usmál se. „Nedáme si prcka, Tome? Jeden pacouš mi dal flašku pravýho Lawsona.“

„Taková nabídka se neodmítá,“ chytil se hned lapiduch. „Pojď do kanclu. Ten týpek exne i bez nás.“

Řidič sanitky vyšel před budovu, a když se vracel s lahví, všiml si podivného zelenkavého dýmu u stropu přijímací haly.

Tom, který sledoval jeho pohled, poznamenal:

„Taky na to koukám. Musím to nahlásit údržbě. To bude nějaká porucha klimatizace. V pouzdře se asi nahromadil prach. Detektory na to nereagujou a údržba to má na háku.“

Zdravotník vešel do kukaně a stiskl několik knoflíků na panelu.

„A teď se roboti,“ vysvětloval, „postarají o tvýho klienta. Samozřejmě až mu přestane tlouct srdce. A my se mrknem na tu flašku.“

Do přízemí vjel robot – koule s několika chapadly, která se pohybovala na vzduchovém polštáři. Stroj se přiblížil k nosítkům a čekal na poslední úder srdce.

V té chvíli nazelenalý obláček zvolna klesl od stropu a přiblížil se k tělu. Uplynulo několik minut. Oblak sedl mládenci na obličej. Postupně řídl, až docela zmizel.

Srdce dotlouklo a robot vyjel s nosítky před budovu. Náhle se stalo něco zvláštního. Mladík otevřel oči a pomalu se posadil. Robot dál přejížděl nádvoří, jako by se nic nedělo. Když byli jen pár metrů od vrat spalovny, mladík seskočil a zmizel ve tmě.

Robot se mechanicky zastavil před pecí, otevřel dvířka a do noci zazářily plameny. Stroj nosítka vyklopil, zasunul je do sanitky, pak se vrátil do přijímacího sálu a znehybněl.

„Vidíš, Maxi,“ prohlásil zdravotník rozjařeně. „A je po všem. Stav se někdy s něčím lepším, tenhle neměl v kapse ani vindru.“

***

Mladík šel pravidelným krokem po dlouhé třídě, která se táhla desítky kilometrů k severnímu výstupu z města a byla v tuto pozdní noční hodinu jinak liduprázdná.

Z centra se blížil vůz. Zazářily reflektory a mladík, místo aby se skryl, vběhl doprostřed vozovky a mával rukama. Vůz, byl to jeden z nejmodernějších typů na vzduchovém polštáři, se zastavil a z okénka vyhlédla asi pětadvacetiletá půvabná plavovláska. Vypadala dost naštvaně.

„Co se tady motáš?“ vyjela na něj. „Málem jsem tě přejela!“

Pak si všimla, v jakém stavu mladík je, zmírnila a zeptala se:

„Co si přejete? No tak honem, spěchám.“

„Svezla byste mě?“ vypravil ze sebe pracně.

Řidička už vrtěla hlavou, ale pak ji zřejmě obměkčil pohled modrých očí toho podivného stopaře,

protože otevřela dveře a suše ho vyzvala:
„Tak pojďte.“
Prudce odstartovala. Suverénně řídila a potají pozorovala stopaře.
„Co jste vlastně zač?“ zeptala se nakonec.
Trvalo skoro minutu, než mladík odpověděl: „Gil… Gil Gordon.“ Jako by se probudil ze sna.
Nervózně na něj pohlédla. „Už chápu. Utekl jste ze zóny. Jste v pořádku? Máte zakrvácený obličej.“
„To je jen škrábnutí,“ zabručel a ušklíbl se.
„Jste ale bledý jako stěna. Nemáte hlad?“ Gil se zamyslel.
„Asi ano,“ odpověděl po chvíli. „Musím načerpat síly.“
„Jak se žije v zóně?“
Gil potřásl hlavou.
„Je to peklo,“ odpověděl tiše. „Peklo všeho druhu, ve všem…“
„Jak dlouho jste tam byl?“
„Asi rok, myslím…“
„A kam chcete jít? Bez identifikační známky jste nikdo. Když jste vstupoval do zóny, musel jste ji přece odevzdat policii.“
Otázka zřejmě uvedla Gila do rozpaků, protože neodpověděl.
Žena to přešla a vyptávala se dál. „Proč jste mě stavěl? Abyste utekl co nejdál?“
Otočil se k ní.
„Hlavně jsem chtěl s někým mluvit. Kdo vlastně jste?“
Uchechtla se.
„Vybral jste si špatný stop. Jsem Sylvia Styrelová, agentka BSVP“
Když se zatvářil nechápavě, pokračovala: „Bezpečnostní služby pro vnější planety. Něco jako polda, ale mám pravomoci jenom na okrajových planetách Pozemské unie. Správně bych vás měla vyložit na první policejní stanici a předat vás pozemským kolegům.“
„Proč jste to tedy neudělala, když je to vaše povinnost?“ zeptal se s bohorovným klidem.
To Sylvii poněkud překvapilo.
„Jednak proto, že mám naléhavou schůzku se svým velitelem Paulem Stemanem,“ odpověděla zmateně.
„A pak taky mi váš případ připadá zvláštní. Jste úplně jiný než ti vyvrženci, které jsem měla čest poznat. Vzhledem k vašemu věku nejste možná ještě naprosto ztracený. Pokusím se zeptat generála Khova, to je náčelník BSVP, jestli by pro vás neměl nějakou práci. Co vlastně umíte?“
Gil jen pokrčil rameny a povzdychl si.
„Upřímně řečeno, nevím.“
„No nic,“ pokrčila Sylvia rameny. „Teď jedeme ke mně na chatu, kde se sejdu s Paulem a s parťákem Joem O’Harou. Máme nějaké jednání. Vy půjdete do kuchyně, najíte se a pak si lehnete do patra. Zítra uvidíme.“
Lehce pokývl hlavou.
„Vypadáte hrozně přísně, ale ve skutečnosti jste strašně milá. Slibuju vám, že vám kdykoli pomůžu, když budete potřebovat.“
Sylvia ani neměla čas podivit se nad tou odpovědí. Právě sjížděla z dálnice a pokračovala po klikaté cestě po úbočí hory. Řízení rychlého vozu vyžadovalo veškerou její pozornost.
Zastavila na plošině před starobylou dřevěnou chatou. „To je váš dům?“ zeptal se Gil.
„Vždycky když si potřebuju odpočinout, jezdím sem. Co já se tady nadřela – a těmahle rukama! Všechno je to ruční práce jako zastara, nepoužila jsem ani jednoho robota.“
„Je to moc hezký,“ řekl uznale Gil. „Ani se nedivím, že se vám tady líbí.“

2

V přízemním obývacím pokoji si v křeslech hověli dva muži. Když Sylvia vešla, vstali. Jeden byl hnědovlasý, vysoký, s ostře řezanými rysy – třicetiletý velitel Paul Steman. Druhý, Joe O’Hara, byl zhruba stejného věku. Takový plavovlasý a pihovatý obr.

Poněkud je vyvedlo z míry, když za Sylvií vstoupil Gil. „Kdo to je?“ zeptal se suše Paul Steman. „To nevíš, že je tahle schůzka tajná?“
„Nezlob se,“ usmála se. „Sebrala jsem ho na dálnici. Je to vyvrženec, který se pokouší vrátit do civilizace. Jmenuje se Gil Gordon. Ráda bych mu pomohla. Půjde do kuchyně a nechá nás o samotě.“
Paul k Gilovi přistoupil a dlouze se na něj zahleděl. „Je mi líto, kamaráde,“ řekl potom, „ale opatrnost je matka moudrostí. Zvedněte ruce.“
Mladík poslechl. Paul ho rychle prohmatal a ujistil se, že nemá zbraň. Vlastně neměl u sebe vůbec nic.
„V pořádku. Odveď ho do kuchyně,“ řekl Sylvii. „Ale ať sem neleze, dokud neskončíme.“
Sylvia zavedla Gila do kuchyně. Vtom se dveře do chaty rozletěly. „Ani hnout!“ vyštěkl jakýsi hlas.
Dovnitř vtrhli tři muži s termickými pistolemi. Paul Steman chtěl zajet rukou do kapsy, ale zarazil se, protože jeden z vetřelců na něj mířil. Z takové vzdálenosti by neminulo ani dítě.
Jeden z mužů, který trojici zřejmě velel, takový hubený dlouhán s vyzáblým obličejem, Paulovi nařídil: „Sedni si tamhle. Trochu si popovídáme.“
Paulovi nezbývalo než poslechnout. Další vetřelec, mrňavý, podsaditý chlápek s nízkým čelem, ho postrčil ke křeslu a přitom mu z pouzdra vytrhl laserovou pistoli.
Třetí muž s velice snědou pletí nasadil Joeovi, Sylvii i Gilovi magnetická pouta a potom je strčil do útulně zařízené ložnice.
„K zemi!“ nařídil jim.
Joe O’Hara trochu zaváhal a vykoledoval si ránu hlavní do hlavy, která ho napůl omráčeného srazila do kolen. Nádavkem dostal ještě kopanec do prsou.
Bandita jim pak se zručností, která svědčila o delší praxi, spoutal i kotníky.
„A teď buďte hezky zticha,“ poručil se zlým úsměvem. „Jestli jen pípnete, vrátím se a zmydlím vás všecky tři.“ Zmáčkl Sylvii prsa a rozverně se zasmál.
„My dva si ještě musíme pohovořit o samotě, děvenko,“ slíbil jí.
Jakmile za ním zapadly dveře, Joe se pokusil vstát. „Kde se tady vzali a co jsou zač?“ zavrčel.
Sylvia na něj přísně pohlédla, aby zmlkl. Z obývacího pokoje se nesl hlas jednoho bandity.
„A teď mi, Stemane, řekni všecko o tý misi…“
„Jdi do…“
Ozval se tupý úder.
„Nemá smysl, aby ses k nám choval hrubě a posílal nás někam. My máme čas. Můžem si povídat klidně celou noc. Ale obávám se, že by ti to mohlo bejt dost nepříjemný. Asi bude nejrozumnější, když to pěkně vyklopíš.“
Gil se ani nehýbal, vnímal Sylviinu úzkost. „Co se bude dít teď?“ zeptal se klidně.
„Nevím,“ odpověděla, „ale znám Paula. Nepromluví a oni ho hodiny a hodiny budou mučit.“
„Máte ho moc ráda?“
Sylvia se na něj překvapeně podívala.
„Děláme spolu už tři roky, jsme parťáci. Dala bych všechno za to, kdybych mu mohla pomoct.“
„To bohužel nejde,“ zavrčel Joe O’Hara, „protože v těchhle poutech se nemůžem ani hnout.“
Gil se odsunul stranou a opřel se zeď, jako by si chtěl udělat pohodlí. Ruce měl spoutané za zády, takže nebylo vidět, jak prsty ohmatává dřevěnou stěnu. Konečně našel zásuvku.
Uplynulo několik minut. Z obývacího pokoje se ozývaly tupé údery a sem tam nějaké zasténání.
Mladík zřejmě usnul. Nazelenalého obláčku u zásuvky si nikdo nemohl všimnout.
„Ten kluk je ale kliďas. Nebo je možná dementní a vůbec mu to nedošlo,“ zašeptal O’Hara.
„Jen doufám, že ho nechají naživu,“ řekla Sylvia.
„Těžko. Ať už Paul promluví nebo ne, zlikvidujou nás všecky, svědky nepotřebujou.“
Náhle se Gil narovnal. Pohled měl živý, zářivý, jako by odněkud nabral energii. Protáhl se a v té chvíli si Joe a Sylvia uvědomili, že už není spoutaný. Předklonil se a zručně si uvolnil nohy.
„Propána,“ vydechl Joe. „Jaks to dokázal?“ Gil jen pokrčil rameny.
„Nevím, magnetická pouta mi nějak nedrží či co.“
„Můžeš mě taky rozvázat?“
„Nevím, ale zkusím to.“

Chlapec se sklonil nad Joem a chvíli manipuloval s magnetickým zámkem. Netrvalo ani minutu a byli volní všichni tři.
Joe i Sylvu se užuž chystali vpadnout do sousední místnosti. Nic rozumnějšího je nenapadlo.
„Moment," zarazil je Gil. „Pořád mají zbraně, a kdyby vás sejmuli, nikomu tím neposloužíte. Musíme je odlákat."
„Ale jak?" zeptal se Joe O'Hara.
„Můžeme vyhodit pojistky. Jeden z nich je pak musí nahodit, takže v obýváku zbudou jen dva. Jděte ke dveřím a já se postarám o ohňostroj. Elektrika, to je moje!"
Ten úplně jiný Gil se sklonil k zásuvce. Neviděli, co přesně dělá. Pak zhaslo světlo.
Vedle někdo vykřikl, klaply dveře. Joe a Sylvia se tiše vkradli do obývacího pokoje.
Když se opět rozsvítilo, došlo ke střetu.
Paul seděl zhroucený v křesle a obličej měl od krve. První zareagoval Joe O'Hara. Protože byl jen metr od snědého bandity, vrhl se na něj a sekl ho do šíje. Jen to křuplo a byl konec boje i snědého lotra.
Sylvia se prudce otočila a na prahu spatřila vedoucího banditů. Prst už svíral na spoušti pistole. Zavřela oči a čekala na výstřel. Nic víc se dělat nedalo.
Vtom mu zbraň v ruce vybuchla a chlap zařval bolestí. Ozval se další výbuch a zločinec neexistoval, nebyl, jako by se vypařil.
V místnosti zavládlo hrobové ticho, potom Joe zaklel a Sylvia celá rozechvělá padla na kolena.
Gil ji vzal pod paží a pomohl jí na nohy.
„Díky," řekla mechanicky. „Už jsem si myslela, že je to má poslední minuta."
„Musel mít nějakou vadnou zbraň," zavrčel O'Hara, „že mu tak bouchla. A zřejmě měl v kapse ještě dezintegrační granát, blbec jeden, a ten mu explodoval. Měla jsi zatracenou kliku, Sylvie."
„Jestli jste si už popovídali," ozval se Paul Steman, „mohli byste mě osvobodit."
Třetí vetřelec byl taky po smrti.
Joe oba bandity prohledal. U snědého našel černou kostku, tu přiložil na Paulova pouta a odemkl je.
Paul si několikrát promnul bolavá zápěstí a pak vrávoravým krokem zamířil do koupelny.
Zatímco se snažil dát jakžtakž do pořádku, Sylvia vytáhla láhev bourbonu Old Kentucky. Schovávala si ji na zvláštní příležitosti a teď přišla opravdu vhod. Nalila do sklenic. Chvíli váhala, než nabídla i Gilovi, připadalo jí, že je na alkohol ještě příliš mladý.
„Myslím, že bych si dal taky," prohlásil mladík.
„Jasně!" podpořil ho Joe. „Zaslouží si panáka. Nebýt jeho, tak se pořád ještě válíme na zemi. Jenom by mě zajímalo, jak se z těch pout dostal."
Jeho zvědavost neměla být uspokojena, protože se mezitím vrátil Paul a tvářil se nasupeně.
„Co po tobě chtěli?" zeptala se Sylvia.
„Všechny podrobnosti o další misi na Terranii XV. Ale divím se, jak se o ní dozvěděli. Khov mě instruoval teprve dneska dopoledne. To znamená, že někdo vynáší a vynáší hodně rychle."
Přistoupil k videofonu a rychle vytočil číslo. Generál byl doma a jeho tvář se hned ukázala na obrazovce. Měl šikmé oči, památku na dávné mongolské předky, a pleš jako nablýskanou leštidlem na parkety. Klidně a nezúčastněně vyslechl, co se stalo.
„Škoda že jste toho jejich šéfa nedostali živého," řekl nakonec. „Ráno tam někoho pošlu, aby sebral mrtvoly a pročesal okolí. Kapitáne Stemane, mise se nemění. Vyrazíte zítra ráno a parťáky budete informovat až cestou."
„Ale jestli se to proláklo," namítl Paul, „naši protivníci už o nás vědí a…"
„Děkuji za upozornění," přerušil ho suše generál. „Vyhodnotil jsem všechny aspekty incidentu. Přesto vám potvrzuji původní rozkaz. Tomu Gordonovi vyřiďte, ať se zítra ráno hlásí v mé kanceláři. Třeba jeho schopnosti využijeme a dáme mu šanci vrátit se do společnosti. Konec." Obrazovka zhasla a Paul si vzdychl.
„Slyšeli jste. Odjezd zítra ráno. Sejdeme se na astroportu v osm. Vracím se do města, musím si ještě něco vyřídit. A co vy?"
„Jedu s tebou," přidal se Joe O'Hara. „Rád bych se rozloučil s jednou holčičkou, ta zřejmě nebude mít tu trpělivost, aby na mě čekala, až se vrátím."

Paul a Sylvia se usmáli. Joeova milostná dobrodružství byla všeobecně známá, ale neměla dlouhého trvání. Sylvia se rozhodla, že zůstane na chatě.
„Pánové, budete tak hodní a vytáhnete ty mrtvoly ven?“ požádala kolegy.
Za pár minut osaměla s Gilem.
„Propána!“ vzpomněla si. „Vždyt jsem vám vůbec nedala najíst!“
Rychle připravila něco k snědku a potom ho zavedla do pokoje pro hosty.

3

Gil strávil notný čas v koupelně a po očistné proceduře vypadal mnohem lépe než předešlý den. Silvia mu půjčila starou astronautickou kombinézu. Potom zasedli k snídani.
Dříve než dosnídali, zastavil před chatou vůz a z něj vystoupili dva muži.
„Poslal nás generál Khov, abychom se tady porozhlídli a naložili nějaká těla.“
Sylvia je zavedla do obývacího pokoje, kde byly ještě stopy po výbuchu.
„Můžete se dát do práce. Ale buďte tak hodní a moc mi to tu nerozházejte. Stačí už tenhle nepořádek.“
„Bez obav, mladá paní,“ zasmál se starší muž. „My jsme hotoví skřítkové pořádníčci!“
„Ještě něco,“ dodala poněkud přísněji. „Ti vetřelci se ani nedotkli baru. Takže v něm nemusíte hledat stopy ani kontrolovat nebo ochutnávat jeho obsah.“
K chatě dojela dodávka elektrárenských závodů. „Promiňte, slečno,“ omlouval se řidič, „ale v noci tady došlo k podivnýmu výpadku a máme za úkol prověřit všechny instalace. Nevšimla jste si něčeho nenormálního?“
Sylvu krátce zaváhala.
„Vůbec ničeho,“ zalhala. „A co vlastně hledáte?“
„Únik energie. Vypadá to, že generátory vydaly během několika minut o milion kilowattů víc než normálně, a není jasný, kam to šlo. Podívám se vám na elektroměr.“
Sylvu se rozesmála.
„Jestli za to může můj fén, budu ho reklamovat!“
***
Za půl hodiny dojeli do metropole. Sylvia se obrátila k Gilovi, který cestou nepromluvil ani slovo:
„Můžu vás vysadit před hlavní budovou? Khov je pro vás veliká šance.“
Gil zavrtěl hlavou. „Nejdřív bych rád viděl astroport. Kdysi jsem snil, že budu astronautem.“
Sylvia tedy pokračovala k astroportu. Nechala vůz na služebním parkovišti a zamířila k jedné z postranních budov. „Tady se už, Gile, naše cesty rozdělí. Ráda jsem vás poznala. Možná se ještě uvidíme, pokud vás generál přijme do služby.“
Mladík chvíli váhal a pozorně si prohlížel letištní plochu, kde stálo několik vesmírných lodí.
„Kterou z nich odletíte?“
Sylvia se usmála a ukázala na menší loď parkující trochu stranou.
„Neptunem. Není velký, zato rychlý a dobře vyzbrojený. Takový malý zázrak, který udrží v šachu i ten nejmodernější křižník. Jestli chcete vidět start, jděte na vyhlídkovou terasu.“
Sáhla do kapsy a podala mu pár plastikových karet. „Dejte si skleničku a pak se taxíkem vraťte do města. Já už musím běžet, jinak mě Paul sežere.“
Gil počkal, až vejde do budovy, potom rychlým krokem zamířil k Neptunu.
„Kampak!“ štěkl na něj strážný a zastoupil mu cestu. „Tohle je zakázané území. Máš propustku?“
Mladík se na strážného upřeně zahleděl. Modré oči mu podivně zasvítily a pokračoval dál v cestě, aniž mu strážný bránil.
Ten si jen pořád dokola bručel: „Nikoho jsem neviděl. Nikoho jsem neviděl. Nikoho jsem…“
***
Paul Steman se ještě jednou přesvědčil, že jsou všichni na svých místech, a stiskl tlačítko.
„Neptun věži. Žádám o souhlas ke startu.“
„Souhlas. Startovací souřadnice tři devět osm dva pět!“ Několik sekund nato se loď vznesla. Když pominula tvrdá akcelerace, Paul se narovnal. Jedním pohledem zkontroloval panel, zadal počítači

souřadnice Terranie XV a zase se natáhl.
„Pozor, přechod do subprostoru za pět sekund. Čtyři, tři, dva, jedna…
První se probral Paul. Pracně se zvedl a dovrávoral k automatu na nápoje. Pořádně se napil, potom načerpal ještě dva pohárky a donesl je kolegům, kteří se právě vzpamatovávali.
„Díky," vydechla si Sylvia. „Já si na ty přechody snad nikdy nezvyknu."
Joe se probíral s nekřesťanským klením. Napil se a ušklíbl se.
„Když jsme už v subprostoru, mohl bys nám konečně říct, oč na té Terranii vlastně jde?" zeptala se Sylvia Paula.
V té chvíli se tiše otevřely dveře na velitelský můstek a v nich se ukázal Gil.
Paul vyskočil, popadl ho za kombinézu a mrštil s ním do křesla kopilota.
„Co tady děláš?" zařval. Mladík se nebránil, a tak ho pustil.
„Já… Jenom jsem se chtěl podívat do Sylviiny lodě, jak to tady vypadá. Vlezl jsem dovnitř a najednou mě příšerná tíže přibila k zemi. Sotva jsem se vzpamatoval, hned se mi zatočila hlava a omdlel jsem. Před chvílí jsem se probral."
„Gile, vy jste učiněný šílenec!" zvolala Sylvia. „Bez výcviku se přece nedá přetížení a přechod do subprostoru vydržet! Pojďte se mnou na ošetřovnu, robot si vás prohlídne."
„Jak se ale dostal na palubu?" dumal Joe, když Sylvia s Gilem odešli. „Loď je přece střežená."
„Tyhle týpci jsou pěkně vyčuraný," odpověděl Paul Steman. „Stráž asi byla chvilku nepozorná. Pár jich znám, koledujou si o padáka. Největší průser teď je, jak to nahlásit Khovovi."
V té chvíli se vrátila Sylvia se svým chráněncem.
„To je přímo fantastické! Analyzátory na něm nic nezjistily. Jenom chronickou podvýživu. Ten chudák se mezi těmi vyvrženci pořádně nenajedl."
Paul dal Sylvii znamení, aby zmlkla, a spojil se s generálem Khovem.
Generál si vyposlechl hlášení, ale nehnul ani brvou. „Misi zpozdit nemůžeme, to nepřipadá v úvahu," rozhodl nakonec. „Zamkněte ho v kabině, vyřídím si to s ním po návratu. Už jsem se na něj informoval. Jeho rodiče byli inženýři v jedné společnosti přes elektroniku a byli na nejlepší cestě k objevu převratných komunikačních možností. Přede dvěma lety však bohužel zahynuli při jakési dost podivné havárii helijetu. Mluvilo se dokonce o sabotáži, i když oficiální vyšetřování nic neprokázalo. Jejich syna Gila daly úřady na internátní střední školu, ale nedokázal se po tom šoku zařadit mezi vrstevníky a utekl do zóny. A z ní se mu teď nějak podařilo uniknout. Narazili jsme na jeho stopu v Severní nemocnici, kde ho službu konající zdravotník, tedy spíš ožrala než zdravotník, ani nedal vyšetřit. A slečna Styrelová ho zřejmě naložila krátce po útěku z nemocnice."
„Zjistili jste něco o pachatelích toho včerejšího útoku?"
„Zatím jsme nijak nepokročili. Ti dva mrtví měli záznam na policii, takové nuly, které se prodají za pár dolsů. A pokud jde o jejich vůdce, který se tak záhadně vypařil, experti se shodují pouze v jednom. Nejednalo se o dezintegrační granát, ale o naprosto neznámou výbušninu. Konec." Když obrazovka vyhasla, Paul řekl:
„Tak jsi to slyšel, Joe. Odveď našeho pasažéra do kabiny D a nezapomeň ho zamknout."
„Moment," namítl Joe. „V subprostoru nám nikam neuteče. Když ho nezavřem, třeba by nám mohl být nějak užitečný."
Paul váhal, ale Sylvia se přidala na Joeovu stranu. „Tak dobře. Ale jenom na Terranii," podvolil se velitel.
Joe se rozesmál a dal Gilovi herdu do zad.
„Tudy, mladíče, ukážu ti spižírnu. Doufám, že umíš vařit!"
Za hodinu už posádka s chutí obědvala a Gil jenom zářil. „To je balada!" liboval si Joe. „Ten kluk z těch mizerných dávek, co nám předepsali inkousti, umí vyčarovat hotový zázrak. Aspoň se jednou pomějeme."
„Ale mise zřejmě odpočinková nebude," zchladil ho Paul Steman. Odstrčil talíř a začal přátelům vysvětlovat:
„Terrania XV byla kolonizována v minulém století. Vyvíjela se pomalu kvůli specifickým klimatickým podmínkám. Nebýt bohatých ložisek titanu, už by ji asi dávno evakuovali. Ale to je vedlejší. První problémy se projevily loni. Z neznámých důvodů se někteří kolonisté vzbouřili a policie musela několikrát

použít zbraně. Od té doby je to tam jak na sudu s prachem. My máme zjistit důvody vzpoury.“
„A jak na to reaguje guvernér?“
„Nijak. A právě to vrtá generálovi hlavou. Oficiální hlášení jsou jalová a o žádných problémech se nezmiňují, ale naši lidi tam tvrdí opak. A taky bych vám měl říct, že předchozí komando beze stopy zmizelo.“
„Jaké je naše krycí poslání?“ zajímala se Sylvia. „Vztahy s Terranií XV má zpravidla na starosti Ministerstvo zahraničních věcí, ne BSVP.“
„Budeme pracovat bez krytí. Pátráme po nebezpečném pirátovi, už několik planet na něj vydalo zatykač. Nemáme důkaz, že se zdržuje na Terranii XV, ale meziplanetární zatykač dává zpravidla možnost zasáhnout na všech planetách.“
„A kdo jako má být ten pirát?“ zeptal se Joe.
„Kapitán Garf, známé eso, sám dostal už desítky lodí.“
„Už jsem o něm slyšel. Vždycky mi vrtalo hlavou, kde se zásobuje.“
„Patrně má komplice na některých vnějších planetách. Je tam velká sháňka po zboží a tak velké přepravní náklady, že se někteří obchodníci vůbec nezajímají o původ zboží, hlavně že ho dostanou.“
Subprostorem cestovali osm dnů. Gil zapadl dobře party. Když se nestaral o kuchyni, trávil hodiny na můstku.
Dokonce i Paul, který mu byl zpočátku nejméně nakloněn, k němu začínal cítit přátelství. Gil se ustavičně něco vyptával.
„To je škoda, že nepokračoval ve studiu,“ prohlásil jednoho dne Paul. „Určitě by se bez problémů dostal na Akademii. Mám pocit, že dneska toho už ví tolik co já.“

4

„Tady máme Terranii XV.“ Paul Steman ukázal na hlavní obrazovku, na níž rychle narůstala zelená koule. „Obyvatelné planety mívají zpravidla velké oceány, které fungují jako regulátory teploty a dodávají mraky. Tady se všecko popletlo. Planeta je prakticky jedna velká bažina, s tůněmi a jezery, kde roste bujná tropická vegetace. Naštěstí jsou tam dvě velké náhorní plošiny. Tam se usadili kolonisté. Ta na severní polokouli má astroport, administrativu a civilizaci vůbec. Jižní plošina má zase jen titan, je prakticky celá z titanu.“
Gil se pozorně zahleděl na obrazovku a zeptal se: „Žijí tam nějaká zvířata?“
„Ještě nejsou všechna popsaná. Ale ulovené vzorky jsou docela pěkná sbírka příšer,“ odpověděla Sylvia.
„Už nás zachytila věž,“ skočil jim do řeči Joe O’Hara. „Máme přistát. Ten jejich šéf mi ale nepřipadá zrovna milej. Asi bysme ho neměli nechat čekat.“
Paul Steman pokýval hlavou, usedl k panelu a zahájil přibližovací manévr podle pokynů z věže. Brzy dosedli na zem.
„To je zvláštní,“ podivila se Sylvia. „Museli jsme přistát daleko od civilních budov. Tahle část astroportu je zpravidla vyhrazena terranijské policii.“
Blížilo se k nim vozidlo. Paul si zvětšil obraz.
„Když už nás přijel uvítat osobně guvernér, jde asi o něco náramně důležitého. Půjdeme mu naproti.“ Obrátil se k Gilovi.
„Teď se zavři v kabině. Náš první kontakt zabere jen pár hodin. Pak uvidím, jestli ti seženu provizorní propustku.
„Rozkaz, kapitáne,“ usmál se Gil. „Ale když budu zavřený v kabině, neuslyším vaše volání. Byl bych rád, kdyby si Sylvia vzala vysílačku, abychom byli v kontaktu.“
Na odpověď nečekal, sáhl po dvou minivysílačkách a jednu strčil Sylvii do kapsy. Paul jen pokrčil rameny a zamířil k výstupu.
Sotva trojice vystoupila, dojel k ní guvernérův vůz. „Nastupte si,“ vyzval je suše guvernér Sanders. Astronauti překvapeně uposlechli a vůz se rozjel zpět. Sanders byl statný chlap, měl přísný obličej a prokvetlé skráně. Po celou cestu nepromluvil ani slovo. Na Sylvii působil dost nepříjemně.

Dlouho však nad svými antipatiemi ke guvernérovi bádat nemohla, protože vůz zastavil před dvoupatrovou vilou na kraji města, střeženou ozbrojeným policistou.
Guvernérova stráž nahnala astronauty do velké místnosti.
„Co má tohle znamenat, pane guvernére?“ ohradil se Paul Steman. „Jsme agenti Bezpečnostní služby pro vnější planety a vy sám jste souhlasil s naším příletem.“
„To už neplatí. Souhlas jsem ostatně vydal pro tři osoby, a přiletěli jste čtyři.“
Sylvia pošeptala Paulovi do ucha: „Tady se šíří zprávy náramně rychle.“
„Ten chlapec,“ řekl Paul, „má zákaz vystoupit. Cokoli se děje na lodi, spadá pouze do pravomoci generála Khova. Loď má extrateritoriální právo jako velvyslanectví, jak jistě víte.“
Guvernér jen nervózně mávl rukou.
„Nařizuji vám, aby okamžitě vystoupil!“
„Takový rozkaz odmítám splnit,“ zatvrdil se Paul Steman. Sanders odjistil pistoli a namířil na Sylvii.
„Okamžitě uposlechněte, nebo jí upálím nohy.“ V té chvíli se Sylvii z kapsy ozval huhňavý hlas. „Nemá cenu, abyste mě ochraňovali. Ať pro mě guvernér pošle vůz. Budu ho čekat před lodí.“
Paul chtěl křiknout, aby uvědomil Khova, ale dostal pažbou do hlavy. Klesl na kolena. Jiný policista zatím nevybíravě prohledával Sylvii. Sebral jí vysílačku a rozšlápl ji.
Paul Steman se pracně postavil a vyjel na guvernéra: „Tohle je naprosto nezákonné! Žádám, abyste mi umožnili spojit se s generálem Khovem!“
Sanders se jen opovržlivě usmál.
„Vaše žádost se zamítá. Upřímně řečeno, stejně už jste prakticky mrtví…“
Vytáhl z kapsy nějaké papíry.
„Tady to máte. Když jste vystupovali z lodi, bylo u vás nalezeno určité množství fimu, a to víc než malé. Distribuce této nebezpečné drogy se na všech planetách Unie trestá okamžitou smrtí.“
„To je směšné,“ odpověděl Paul. „Na to vám generál nikdy neskočí.“
„Ale bude muset, tedy aspoň oficiálně, až tyto doklady předám Ministerstvu zahraničních věcí.“
Probíral papír po papíru.
„Protokol o zabavení drogy, podepsaný čtyřmi policisty, protokol výslechu, trojí doznání, všechno před svědky…“ Guvernér se zarazil.
„Málem bych zapomněl, ještě musím dodat výslech toho Gila Gordona… Nu a dále tu máme rozsudek a konečně protokol o popravě v dezintegrační komoře. Sám vidíte, že spis je kompletní a nenapadnutelný.“
V té chvíli dva policisté strčili do místnosti Gordona. „Když jsme tu teď všichni pohromadě, můžeme se do toho dát,“ řekl guvernér. „Potřebuji ještě nějaké informace. Chci si být jist, že vypovídáte upřímně, a proto nasadíme psychosondu.“
Paul sebou popuzeně trhl.
„Ale to už je naprosto nezákonné! Psychosonda je zakázána na všech planetách!“
Sanders se ironicky usmál.
„V tom s vámi naprosto souhlasím. Mému příteli kapitánu Garfovi to dalo pěknou práci, než ji sehnal. Budete mít tu čest ji vyzkoušet.“
Sylvia se zachvěla. Tohle bylo horší než rozsudek smrti. Sonda vytáhla obsah všech mozkových neuronů, bohužel je přitom nenapravitelně poškodila. Z osoby, která byla podrobena této proceduře, se stal duševní mrzák, který se už nedokázal postarat ani o své nejzákladnější potřeby.
Gil se na přístroj se zájmem zahleděl a udělal krok kupředu.
„Žádám, abych ten váš krásný přístroj směl vyzkoušet jako první.“
„Ne, Gile!“ vykřikla Sylvia. „Pane guvernére, on není členem posádky. Ušetřete aspoň jeho!“
Sanders ji neuznal za hodnu odpovědi. Dal znamení dvěma strážným, ti Gila popadli a připoutali ho do křesla. Technik v bílém plášti mu nasadil na hlavu kovovou síťku s elektrodami.
Sylvia na Gila upřeně hleděla a po tváři jí stékaly slzy. Mladík se na ni povzbudivě usmál. Pak už to nevydržela a zavřela oči.
Nikdo nemohl tušit, že ona mlha, která Gila zahalila, pronikla všemi elektrodami do psychosondy, prostoupila složité obvody a rychlostí světla se hnala ke zdroji energie.

Technik prověřil několik kontaktů a zachmuřil se. „To je divný," zabručel, „něco se děje s napětím." Jako na potvrzení jeho slov zeslábla světla.
„Co to má znamenat?" štěkl na něj Sanders.
„Jestli sondu za těchto podmínek spustíme, můžeme ji zničit. Musíme počkat, až se srovnají fáze."
Sanders vytočil číslo.
„Elektrárna? Co se tam u vás děje?"
„Nevíme, pane guvernére." Inženýrův hlas zněl zděšeně. „Asi se přerušilo vedení. Máme někde únik a nemůžeme zjistit kde."
„Tak to koukejte dát do pořádku," nařídil netrpělivě Sanders.
Za pár minut už světla svítila normálně. Technik spokojeně zapnul první obrazovku.
„Tenhle mladík má velice zvláštní encefalogram," řekl. „Za chvíli mu můžete položit první otázku, pane guvernére."
Stiskl tlačítko. Zablýskalo se a v místnosti bylo cítit spáleninu.
Technik zvedl několik ochranných krytů a zděšeně se díval, co se stalo. Vnitřek byl celý spečený.
Sanders zaklel.
„Ten mizera Garf nám dodal šmejd, ale za tenhle žertík draze zaplatí!"
Nervózně se podíval na hodinky.
„Zbytečně ztrácíme čas. Musím učinit různá opatření a zvážit určité věci. Zavřete je zatím do cely. Vyslechneme je zítra. A jejich loď obsaďte."
Astronauty zavedli do podzemí vily a zavřeli do jedné místnosti.
Jakmile za nimi zapadly dveře, Sylvia Gilovi zašeptala: „Byla to odvaha, že ses obětoval, ale lepší by bylo…"
Mladík jí položil prst na rty. „Ne tak hlasitě! Co když mají stěny uši?"
Čtveřice si sesedla k sobě.
„Jsme v rejži," zašeptal Paul Steman. „Guvernér nás naživu nenechá a zřejmě nás čeká mučení. Mám vztek, že jsme se nechali tak blbě chytit. Měl jsem nechat Joea v lodi."
„Nevím, jestli jsem udělal dobře," řekl ostýchavě Gil, „ale nahrál jsem zprávu pro generála Khova, že vás zajali. Měla by se odeslat, když se na Neptun nevrátíte do dvou hodin. Teď by ta zpráva měla odejít."
„Bohužel je loď už obsazená," namítl hořce Paul, „a ze všeho nejdřív zablokujou rádio."
Gil se upřímně rozesmál.
„Než jsem vystoupil, napadlo mě, že nebude na škodu uvést Neptun do stavu automatické obrany. Řekl bych, že se ho guvernér zmocní jen s obtížemi. Nepomůže mu ani jaderná munice."
Paul mu položil ruku na rameno. „Díky, mládenče, zasloužíš si být jedním z nás. Přijímám tě do posádky." Astronauti se pak natáhli na podlahu a zkoušeli usnout. „Doufám, že na nás nezapomenou s něčím na zub," prohodil Joe O'Hara. „Nerad bych umíral nalačno."
Cvakl zámek, dveře se otevřely a v nich se ukázali dva ozbrojení strážní. Jeden hodil na zem nějaké studené jídlo a nenávistně zasyčel:
„Guvernér si přeje, abyste zítra vypovídali. Doufám, že výslechem pověří mě, protože já vás chci slyšet, jak skučíte bolestí."
Když vězňové nereagovali, dodal:
„Oddíl, který měl obsadit vaši loď, narazil na silové pole a byl dezintegrován. Měl jsem v něm bráchu…"

Druhý strážný ho vytáhl z místnosti a zabouchl dveře. Joe se hned vrhl na jídlo a Gil si zatím prohlížel zámek.

5

Noc se nekonečně vlekla.
Asi po pěti hodinách Gil zacloumal s Paulem Stemanem. „Kolik tak může být hodin? Promiňte, ale nemám hodinky."
„Budou tak dvě místního času, dvě ráno."

„Nemyslíte, že bychom měli vypadnout?“ Paul jen zavrčel a pokrčil rameny.
„Tvůj smysl pro humor mi zrovna nesedí. Ale jestli máš nějaký nápad, poslouchám.“
„Prve jsem se kouknul na zámek. Je to jednoduchý magnetický model a vy dobře víte, že v těchhle zámcích se já vyznám.“
Přiložil dlaň na kovovou destičku a na chvíli zavřel oči.
Cvakla západka.
Paul Steman jen nevěřícně zíral. Pak přistoupil ke dveřím a pootevřel je.
„Pozor,“ zašeptal Gil, „každou chvíli můžeme narazit na stráže.“
Paul kývl na Joea, aby ho následoval. Gil šel za nimi se Sylvií.
Hladce se dostali na schodiště a opatrně začali vystupovat nahoru. Tam narazili na další zamčené dveře. I o ty se postaral Gil.
Tiše postupovali chodbou. Pak zaslechli hlasy a přitiskli se ke stěně. Z jedné místnosti vyšli jejich dozorci. Joe a Paul na ně vyrazili současně a oba muži se bez hlesu poroučeli k zemi se zlomeným vazem.

Astronauti se zmocnili termických pistolí a pokračovali dál chodbou. Zanedlouho dorazili k hlavnímu vchodu.
„Pozor,“ zašeptal Paul. „Venku bude určitě hlídka.“ Tiše pootevřel dveře, dal znamení Joeovi, aby se podíval, kde hlídka zrovna je, a potom dveře prudce otevřel.
Joe O’Hara se vyřítil ven a levicí uštědřil hlídkujícímu muži takovou ránu do žaludku, že se okamžitě skácel. Nezmohl se ani na výkřik. Ještě vyfasoval druhou do vazu a měl navždy po trápení.
„Musíme honem pryč,“ naléhala Sylvia a cestou sebrala pistoli.
Gil ji chytil za ruku a ukázal na parkující vozidlo.
„Do města to máme přes třicet kilometrů a na astroport čtyřicet. Proč bychom si nepůjčili vůz?“
„To bychom museli mít terranijskou magnetickou kartu, jinak to nerozjedeme.“
Gil ji neposlouchal. Skočil k autu a sklonil se pod přístrojovou desku. Za necelou minutu motor naskočil.
„Abyste v zóně přežili, musíte se vyznat,“ prohodil k překvapeným přátelům.
Paul si sedl za volant a rozjel se směrem k astroportu. „Jestli se dostaneme k Neptunu, jsme zachráněni.“
Bohužel za půl hodiny musel šlápnout na brzdu. Neptun, ozářený silnými světlomety, byl obklopen muži v uniformách.
„Vyhlásili poplach dřív než jsem čekal,“ poznamenal Paul. „Zkusíme se dostat do Yorku. V hlavním městě se spíš nějak schováme.“
Otočil vůz a rozjel se na plný plyn. Když před sebou spatřili první domy, vydechli si úlevou.
„Máme ve městě kontakt pro případ nouze,“ vysvětloval Paul kamarádům. „Určitě nám pomůže.“
„Nerad bych vás otrávil, Paule,“ ozval se zezadu Gil, „ale informace vám unikají jakoby otevřeným oknem. Vaši nepřátelé věděli, že jedete za Sylvií a že jsem v Neptunu. Nemyslíte, že můžou znát i toho vašeho člověka?“
Astronauti se zamysleli.
„Gil má asi pravdu, Paule. Měli bychom si vyhledat jiný úkryt,“ zabručel Joe O’Hara.
„Ale kde?“ vyhrkl rozčileně Paul. „Já ve městě nikoho neznám.“
„Dostala jsem nápad,“ ozvala se Sylvia. „Bydlí tam jeden tátův přítel. Je to bývalý astronaut Jeff Hanson, taky bývalý kapitán, bývalý pirát, prostě starý ničema, ale má mě rád. Určitě nám pomůže. Zvlášť když se dozví, že jde po nás policie.“
„Kde bydlí?“
„Podívala jsem se na jeho adresu krátce před odletem. Moment, musím se zorientovat.“
Po kratším bloudění Paul zastavil před poněkud sešlým domkem. Sylvia vystoupila a zazvonila.
Za minutu se dveře otevřely a v nich stál břichatý obr v sepraných kalhotách. Měl kulatý obličej a zrzavý plnovous. Přísně na Sylvii pohlédl, potom se mu tvář rozjasnila, popadl ji do náruče a nadzvedl ji.
„Sylvie!“ hulákal. „Co tady sakra děláš? Proč jsi nedala o sobě vědět dřív?“
Náhle zmlkl a pohled mu ztvrdl. Zajel pravou rukou do kapsy.
„Hele, že máš nějaký trable, co? S těma chlápkama ve voze?“
„Ne, Jeffe, to jsou přátelé, ale jdou po nás poldové.“

Tahle informace starce nijak nevyvedla z míry.
„V tom případě si zajeďte do garáže. Nemá smysl na sebe upozorňovat prvního fízla, co půjde kolem.“
Za deset minut už seděli v obývacím pokoji a Jeff otvíral láhev.
„Tohle je pravá skotská, William Lawson! A zaručuju vám, že to není žádný syntetický svinstvo!“
Podíval se na Gila a rozchechtal se.
„To jsem netušil, že do speciálních služeb už berete i mladistvý!“
Sylvia odpověděla příkřeji, než chtěla.
„Gil sice nepatří do BSVP, ale dvakrát mi zachránil život, a jestli jsme teď tady, tak jedině díky jemu.“
Jeff se přestal smát, podal Gilovi ruku a vážným hlasem řekl:
„Nechtěl jsem tě naštvat. A protože jsi jí zachránil život, můžeš se spolehnout na mé přátelství.“
Mladík mu pevně stiskl ruku. „Děkuju, Jeffe. Myslím, že vás fakt potřebujeme.“
Paul do sebe převrátil plnou sklenici whisky.
„Měli jsme zjistit, co se tady děje. Generál Khov si myslí, že Sanders posílá na Zemi nepravdivé zprávy, a zřejmě má pravdu, protože Sanders nás dal hned po příletu zatknout.“
„Měli jsme skvělé krytí,“ poznamenala ironicky Sylvia. „Jako že sháníme informace o Garfovi. A zřejmě jsme píchli do vosího hnízda, protože guvernér s ním spolupracuje. Takhle to asi bude.“
Jeff pomalu potřásl hlavou. „Já vám nevím… Víš, že mám za sebou bouřlivej život a občas jsem se pohyboval mimo zákon. Jistou dobu jsem Garfa znal a náhodou jsem se s ním minulej měsíc setkal. Musím přiznat,“ pokračoval omluvně, „že od tý doby, co jsem prodal loď a usadil se tady, trochu se nudím. Garf se stavil a něco jsme spolu vypili. V opilosti se mi svěřil, že hodně pracuje se Sandersem a že mu dodává všelijaký zboží, nechápe ale, k čemu mu může být na Terranii dobrý. A vzpomínám si na jeho poslední slova: Dost jsem na tom vydělal, ale dostávám ze Sanderse strach. Myslím, že není normální. Nejvyšší čas, abych vzal roha. Měl bych se vrátit s poslední dodávkou, ale tý se už nedočká. Budu na druhým konci Galaxie. Znám jednu planetu, kde úřady nejsou příliš dotěrný a kde si budu žít jako v ráji. Tak to mi řekl.“
„Kdy mělo k té poslední dodávce dojít?“ zeptal se Gil.
„Tenhle týden.“
„A co měl přivézt?“ zajímal se Paul Steman. V jeho hlase zněly obavy.
„To nevím, ale podle Garfa na tom Sandersovi hodně záleželo.“
Paul se zamyslel a Jeff všem znovu nalil.
„Co se tady vlastně děje?“ zeptala se konečně Sylvia.
„Těžko vysvětlit, děvenko. Zdá se, že všechno začalo tím, když se guvernér rozhodl, že si postaví novou rezidenci na severním konci plošiny. Bylo to pěkný místo na výběžku nad bažinama, vysoko nad mlhama…“
„A co se stalo?“
„Všichni, co se odtamtud vrátili, byli pak jiní. Agresivní, provokativní, klidně napadli bývalý přátele… Nakonec se z nich utvořil klan, který postupně začal vládnout všem kolonistům.“
„Proč se o tom nedozvěděla Země?“
„A jak? Veškerá komunikace jde přes guvernérův palác a nikdo nesmí planetu opustit bez víza. To taky uděluje guvernér.“
„A to s ním spolupracuje celá policie?“
„Přinejmenším většina. Snadno je poznáte. Všichni Sandersovi policajti se chovají tvrdě, mají takovej upřenej, strnulej pohled, oči se jim lesknou, jako by byli zdrogovaný.“
„Toho jsem si na guvernérovi a na policistech, co nás zatýkali, taky všimla,“ přisvědčila Sylvia.
„Některé detaily mě dost šokují,“ poznamenal Gil, který zdánlivě poslouchal jen na jedno ucho. „Sanders má určitě komplice v bezprostředním okolí generála Khova. A přesto na vás chtěl nasadit psychosondu. To znamená, že se bojí, jestli vám generál nesvěřil něco, co by ho mohlo ohrozit a k čemu neměl jeho informátor přístup.“
„Tak tomu bohužel není,“ vzdychl si Paul.
„Ale Sanders to neví a potřebuje jistotu. V sázce je tedy něco hodně důležitého.“
Paul ho chtěl přerušit, ale Gil uvažoval dál.

„Na Terranii vás přepadli a po výslechu vás chtěli všechny zlikvidovat.“
„O tom není pochyb!“
Gil se ironicky usmál.
„Nijak nesnižuju vaše zásluhy ani zásluhy vaší skupiny, Paule, ale co by udělal Khov, kdyby vás zabili?“
„Pěkně by se naštval,“ odpověděl Joe O’Hara, „a za deset minut by jmenoval nového velitele.“
„To je logické. A myslíte si, že vaši protivníci to nevědí?“
„Určitě ano.“
„Tak proč by na sebe zbytečně přivolávali generálovu pozornost?“
Paul se na něj zadíval pozorněji.
„Napadá mě pouze jedno řešení,“ pokračoval Gil. „Potřebují získat čas. Dva tři dny. Stejný účel mělo i vaše zatčení a zfalšované odsouzení za přechovávání drog. A když si k tomu přidáte informaci, že Garf měl přiletět s nějakou netrpělivě očekávanou zásilkou, zbývá jen jediný závěr.“
Zavládlo ticho.
„Co tím jako myslíš?“ zeptal se Jeff a jeho ruka se skleničkou se zastavila na půl cesty ke rtům.
„Za tři dny, možná o trochu později, to by záleželo na Garfovi, se mělo na Terranii přihodit něco důležitého, něco, co by mohlo ohrozit existenci této planety a možná celé Unie.“
Paul se nervózně zasmál.
„Kdybych věděl, že všichni vyvrženci v zóně jsou jako ty, doporučil bych generálovi, aby tam posílal agenty na stáž! Určitě máš pravdu. Na pochopení všeho máme jen pár dnů. Podle mého je řešení na severu, tam, kde guvernér staví. Musíme se tam nějak dostat.“
Jeff, který zatím pustil televizi, poznamenal: „Myslím, že to nebude tak snadné.“
Na obrazovce se objevil nápis, že za okamžik přijde důležité hlášení.
A vzápětí už hlasatel s vážnou tváří hlásil:
„Dnes v noci z místního vězení uprchli čtyři nebezpeční obchodníci s drogami, kteří čekali na trest smrti. Na útěku zabili tři policisty.“ Na obrazovce se promítl trojrozměrný portrét Paula Stemana a jeho přátel. Podoba byla dost věrná. „Za informace, které pomohou dopadnout nebezpečné zločince, se vypisuje odměna milion dolsů. Kdokoli jim však bude na útěku pomáhat, je považován za spoluviníka a za pachatele stejných činů jako oni.“
Vysílání skončilo záběrem na policejní vozy projíždějící městem.
„Takže na sever se nedostaneme,“ povzdychl si Paul. „I kdyby se nám nějakým zázrakem podařilo uniknout z města.“
Zadíval se na mapu na stěně.
„Mají tu jen dvě silnice a ty budou střežené,“ ukázal na mapu. „Museli bychom přes bažiny. York je od plošiny vzdálený jenom dvacet kilometrů. Když půjdeme tudy po okraji, máme to osmdesát kilometrů od místa, který nás zajímá.“
„To je pitomost,“ namítl Jeff. „Přes bažiny se nedostanete. Je to tam samá jedovatá bestie.“
„Já je nechci přecházet, chci jít jen podél,“ vysvětloval Paul. Chvíli s Jeffem diskutoval a Jeff pak nepříliš přesvědčeně řekl:
„Zítra před polednem se půjdu projít do města. Nemůžu dřív, protože sousedy by překvapilo, že vylejzám tak brzo. Seženu vám materiál a zásoby. A teď si jděte už lehnout. Sylvia do mýho pokoje a vy se nějak rozložte po obejváku.“
Gil se natáhl na koberec v koutě a zdálo se, že hned usnul. Nikdo si přirozeně nevšiml, že se dotýká zásuvky.

6

K páté odpoledne se vrátil Jeff s hromadou balíčků. „A ještě jednou tolik mám ve voze,“ bručel a otíral si zpocené čelo.
Sylvia mu iniciativně nalila whisky, kterou pochopitelně nepohrdl.
„Město se hemží policajtama. Musel jsem kupovat po troškách v různých obchodech, abych nebyl nápadnej. Koupil jsem vysoký boty proti hadům, čepice se síťkou proti moskytům a batohy plný jídla a

materiálu na přežití. Zbraně nebo zádový trysky jsem pořídit nemohl, jasně. Nazpátek jsem to vzal přes čtvrt, kde bydlí ten váš kontakt. Poblíž se schovávalo nejmíň dvacet policajtů, a to jsem určitě neviděl všechny. Ještě že jste zajeli rovnou za mnou, jinak vás už dávno měli."
Paul se zamyšleně podíval na Gila.
„Asi bych měl na tebe dát častěji, kamaráde."
„Tvrdím, že ta expedice je blbost," varoval je Jeff znovu.
„Možná máte pravdu," souhlasil zamyšleně Paul, „ale jinou možnost, jak splnit misi, nemáme. Vyrazím s Joem. Sylvia zůstane tady."
„Tak to ne, Paule," ohradila se Sylvia. „Jsme parta a ta se nedělí. Důležité je, aby do cíle došel aspoň jeden, a ve třech máme podstatně větší šanci, to musíš uznat."
„Tak dobře," kapituloval Paul. „Ale Gil není příslušník BSVP a nemůžeme ho nutit do akce, která by mohla být nad jeho síly. Nezapomeň, že nemá speciální výcvik."
„Ať chcete nebo ne," řekl v té chvíli Gil, „do party patřím taky, protože mě hledají stejně jako vás. Mám návrh. Když se zhroutím nebo nebudu moct dál, tak mě necháte ležet anebo mě dorazíte, jo?"
Usmál se a dodal: „A taky se ukáže, jestli se výcvik vyvržence vyrovná výcviku příslušníků BSVP. Pochybuju, že zvířata na Terranii by byla nebezpečnější než ty šelmy v zóně."
Paul nakonec musel souhlasit. Na jednu stranu měl strach, že mladíka vede na jistou smrt, ale na druhou stranu ho nemohl ve městě nechat, protože kdyby ho dostala policie, určitě by ho přiměla k řeči a celý plán by se zhatil.
Gil připravil důkladnou večeři. Po půlnoci už byli nachystáni a chtěli vyrazit. Paul Steman ještě poslal Jeffa na obhlídku. Vrátil se za půl hodiny.
„Policejní hlídky jsou už slabší. Většinou se soustředily poblíž čtvrti, kde máte svýho člověka."
Paul a Sylvia Jeffovi poděkovali za všechno, co pro ně udělal.
„Jestli se vrátíme, Paul se přimluví u šéfa," řekl mu Gil. „Jsem si jist, že potřebuje kapitána, který má hodně nalítáno a zná všechny možné triky. Bylo by vám mnohem líp na velitelském můstku i toho nejhoršího vraku než v tomhle teplém hnízdečku."
Starci se zaleskly oči a Sylvia si toho všimla. „Slibuji vám to, Jeffe, a budu váš první pasažér."
Vůz řídil Paul. Zvolna se blížili k výjezdu z města. „Když policie kdekoli v Galaxii," ozval se v té chvíli Gil, „chce nalíčit past, dělá to zpravidla na takovém úseku, kde není odbočka. Tohle vozidlo je terénní a na vzduchovém polštáři, takže možná bude lepší vzít to přes pole a najet na silnici až o pár kilometrů dál."
Paul na to nic neřekl, prudce strhl volant, opustil asfalt a zamířil do zvlněné travnaté krajiny.
Joe O'Hara sledoval okolí infradalekohledem, který dostali od Jeffa.
„Tamhle číhá policejní vůz!" vykřikl. „Unikli jsme jim jen o fous!"
O něco později Paul opět najel na silnici a přidal plyn. „Ještě musíme projet jedním městečkem, pak silnice klesá na takovou terasu a končí v mlze."
Vtom se před nimi rozzářily reflektory a jakýsi vůz jim přehradil cestu.
„Držte se!" zařval Paul.
Jejich vůz zaburácel a projel jen taktak mezi zdí domu a předkem policejního vozu. Nocí prošlehlo několik záblesků výstřelů, ale nezasáhly je. Vůz zmizel za zatáčkou. Paul ho ovládal přímo virtuózně. Nakonec sešlápl brzdu a zastavil skoro na náspu.
„Sesedat! A nezapomeňte na materiál!"
Na úbočí kopce viděli světla pronásledovatelů. Ale to už sami přeběhli přes okraj a ztratili se v mlze. O pár set metrů níž začínala být půda poněkud houbovitá. Šli asi hodinu a nohy jim stále víc vázly v bahně. Paul usoudil, že případným pronásledovatelům už unikli, a nařídil přestávku.
„Před odletem," řekl, „jsem si ještě prostudoval hlášení o bažinách na Terranii XV. Je tady takový množství všelijaký zvěře, že biodetektory z toho úplně šílely. Navíc tu rostou takový divný stromy, co mají v listech ionty kovů, takže radary jsou naprosto neúčinný. Tytéž listy odrážejí i infračervený paprsky. Zkrátka a dobře, nikdo nás nemůže zaměřit."
„Pro uprchlíka hotovej ráj," poznamenal Joe.
Konečně přišlo kalné ráno. Sluneční paprsky jen stěží pronikaly hustou mlhou. Paul dal rozkaz k

odchodu. „Kdyby vám to nevadilo, šel bych jako první," nabídl se Gil. „Mám čich na pasti. Stačí, když mi udáte směr." Paul souhlasil a podíval se na hodinky kombinované s buzolou.
Gil kráčel kupředu pomalým, pravidelným krokem. Jeho druzi netušili, že vyzařuje elektrické pole, kterým zahání hady. Tak postupovali celé dopoledne. V poledne se zastavili na malém návrší, kde nebylo tolik vlhko, a otevřeli si první konzervy. Náhle je Gil napomenul, aby byli zticha. Pak teprve zaslechli hučení helijetu nad mraky.
„Sanders to nevzdal," poznamenal Paul. „Doufejme, že toho za den za dva nechá a bude si myslet, že jsme mrtví. Jdeme!"
Joe O'Hara vstal a rezolutně prohlásil:
„Teď jdu první já. Gilovým tempem bychom šli týdny." Gil mu nebránil. Za necelou půlhodinu Joe zapadl až po krk do tůně, kterou zakrývaly obrovské lekníny.
Obr mechanicky natáhl ruku, aby se vytáhl za liánu visící z větve obrovského stromu.
„Pozor!" vykřikl Gil a ukázal na kmen stromu.
Paul Steman měl naštěstí pistoli v ruce a pudově vypálil. Žhavý paprsek zasáhl něco, co na první pohled připomínalo keř. Větve se hned stáhly a bylo cítit spáleninu. Joe konečně vylezl.
„Co to sakra bylo?"
„Fytocefalopod," odpověděl Paul. „Taková rostlinná chobotnice s jedovatými chapadly, co parazituje na stromech a chytá zvířata, co se jí dostanou do rány. Zmiňují se o ní v manuálech o Terranii. Ještě že mě Gil upozornil."
Než se Joe převlékl a zbavil pijavic a všelijaké havěti, ztratili celou hodinu.
„Radši jdi napřed ty, Gile," požádal pak mládence. „Přece jen neděláš takový blbosti jako já."
Pokračovali dál v monotónním pochodu, ale nic mimořádného se už nestalo.
Znovu se zastavili až v noci. Sylvia první den snášela celkem dobře, ale teď už na ní byla znát únava.
Joe rozsvítil elektrickou svítilnu a hned je obklopilo takové mračno hmyzu, že se všichni museli zahalit do moskytiéry. Radši zhasl.
Až do rána jen podřimovali. Gil se probudil první a zatřásl Paulovi ramenem.
„Slyším zvuky, jako by někdo za námi šel," zašeptal.
„Máš pravdu, ale zdá se, že jsou ještě dost daleko, zvuk se tady nese dost dobře. To by mě nenapadlo, že guvernér pošle své lidi do toho zeleného pekla."
Rychle se najedli a potom Paul Gila požádal: „Teď zkus jít co nejrychleji!"
„Dobrá, ale držte se přesně v mých stopách."
Vyrazili. Gil za sebou slyšel těžký Joeův dech, přerušovaný skoupými kletbami. K polednímu se nakrátko zastavili, jen aby spolkli trochu koncentrované stravy z tuby a napili se vody z bažiny, kterou dezinfikovali speciálními tabletkami.
Uprostřed odpoledne se Gil zastavil před rozlehlým jezerem. „Musíme je obejít a tím ztratíme moře času."
„A co nafukovací člun, když už ho taháme s sebou?" navrhl Joe.
Gil váhal, znepokojeně pozoroval hladinu. Když se ujistil, že je všude klid, Paul vybalil člun. Byl vyrobený z velice lehké umělé hmoty, ale nesmírně odolné. K nafouknutí stačila malá bombička stlačeného vzduchu.
„Nasedat," vyzval je Joe a chopil se pádla.
Když dopluli asi doprostřed jezera, hladina se zčeřila a zděšení astronauti spatřili, jak se necelých padesát metrů od nich vynořují dvě děsivé nestvůry. Připomínaly gigantické druhohorní ještěry. Byly dlouhé aspoň patnáct metrů, měly černé šupinaté tělo, hranaté hlavy s obrovskými čelistmi a v nich dlouhé ostré zuby.
Paul sáhl po zbrani. „Nestřílet," zarazil ho Gil. Zavřel oči a nehýbal se.
Paul s úžasem hleděl na ještěry, jak pokyvují hlavou, jako by větřili, a vyvalenýma očima je sledují. Aspoň mu to tak připadalo.
Pak se oba netvoři začali velice pomalu pohybovat. Těžkým krokem přešli jezero, vylezli na břeh na místě, kde se pozemšťané nalodili, a ztratili se mezi stromy.
Paul si rozechvělou rukou setřel pot z čela. Sylvia se třásla jako osika. Gil ji vzal za ruku a usmál se na ni.

Hned se vzpamatovala a rozpustile se na něj ušklíbla.
Joe rychle sáhl po pádle. Ten kluk je jako ze železa, vůbec to s ním nehnulo, pomyslel si v duchu.
Konečně byli na druhé straně jezera. Vytáhli člun a vypustili ho. Sotva skončili, z protějšího břehu se ozvaly výkřiky a zablýskaly výstřely.
Výkřiky slábly, výstřely řídly a náhle zavládlo tíživé ticho, narušované jen občasným řevem šelem.
„Řekl bych," poznamenal Gil překvapivě klidným hlasem, „že naši pronásledovatelé se s těmi dinosaury právě setkali."

7

Čtyři dny! Už čtyři dny nepřetržitě putovali bažinami. Gil kráčel i nadále v čele a jen v poledne zastavoval na krátký odpočinek. Astronauti pokaždé padli na houbovitou, rozmáčenou zem. Stále víc se na nich začínala projevovat únava. Byli celí pokrytí bahnem a rysy měli ztrhané.
Mlčky pojedli. Zásoby se tenčily, a tak dávky museli snížit na polovinu. Gil se dělil o konzervu se Sylvií, využíval však její roztržitosti a bral si mnohem méně, než na kolik měl nárok.
Paul odhadoval, že urazili už nejméně šedesát kilometrů.
„Zítra, nejpozději pozítří bychom měli dorazit do cíle. Guvernér nás už možná považuje za mrtvé."
Jeho bláhovou naději zmařily dva výstřely z termických pistolí. Někdo vystřelil nedaleko od nich.
„Omyl, Sanders se nevzdal a navíc uhodl, kam máme namířeno, a poslal nám na uvítanou hlídku," povzdychl si unaveně.
„Ale zdá se, že mají nějaké problémy," poznamenal Joe. Střelba trvala asi čtvrt hodiny, potom zavládlo ticho. „Myslím, že můžeme pokračovat," řekl Gil.
Sylvia se podívala na své špinavé ruce, klekla si a mechanicky je ponořila do stojaté vody.
„Pozor!" vykřikl Gil.
Varování však přišlo příliš pozdě a Sylviiny reflexy už silně poznamenala únava.
Z vody se vynořil dlouhý had a kousl ji do ukazováku. Mladá žena pronikavě vykřikla a klesla k zemi jako podťatá.
Gil byl skokem u ní, položil ji naznak a začal jí zavádět umělé dýchání. Ve skutečnosti však díky jemu do Sylvie pronikal jakýsi zelený opar, jehož účinky byly přímo zázračné.
Paul zareagoval stejně rychle. Popadl Sylvii za zápěstí a snažil se nahmatat pulz. Nic. Uplynuly dvě dlouhé minuty a Paul jen zklamaně konstatoval:
„Je to marné, chlapče, je mrtvá."
Vtom sebou trhl. Připadalo mu, že cítí tep! Domníval se, že se mu to jen zdá, a proto vystřídal ruce. Ale skutečně tomu tak bylo. Srdce tlouklo, pravidelně a silně.
Současně začala Sylvia dýchat. Gil měl stále rty na jejích rtech. Mladá žena měla i nadále zavřené oči. Vzala však Gila kolem krku a přitiskla ho k sobě, jako by ten polibek chtěla prodloužit. Nakonec oči otevřela a mladík se narovnal. Pomalu se posadila a potřásla hlavou. Nevěřícně se podívala na ruku, kde zůstaly jen dvě červené ranky.
„Co se to stalo? V ruce mě to příšerně zabolelo, uviděla jsem toho hrozného hada a pak jsem asi ztratila vědomí."
Paul se nervózně zasmál.
„Tys nám ale nahnala strach! Už jsem si myslel, že to máš za sebou. Můžeš poděkovat Gilovi, že ti hned poskytl umělé dýchání."
„Ten kluk ale umí líbat!" snažil se o žert Joe O'Hara. „Řekl bych, že se ti to docela zamlouvalo."
„To by stačilo, Joe," zarazil ho Paul k Sylviině úlevě. Začínala červenat. „Jak je ti, Sylvie?"
„Myslím, že můžeme jít dál."
„Fajn. Už jsme ztratili dost času."
Koncem odpoledne dorazili k dalšímu jezeru. U něj skončila jedna ze Sandersových hlídek. Na břehu tam ležel dinosaurus a kolem něj asi deset mrtvých vojáků, na kterých hodovala dinosauří mláďata.
Gil usoudil, že bude bezpečnější, když je obejdou hodně velkým obloukem.
***

Navečer pátého dne přepadla Joea silná únava. Vlekl se vzadu a téměř se závistí pozoroval Sylvii, která šla hned za Gilem. Nejenže jí to uštknutí nijak neublížilo, ale spíš jako by jí naopak dodalo nové, netušené síly.
„Ten had do tebe nevypustil jed, ale nějaké vitamíny, či co," poznamenal při obědě.
Sám dýchal stále namáhavěji. Nakonec klesl na kolena. „Paule," zasípal, „jsem v hajzlu. Už nemůžu. Nech mě tady."
Kapitán chtěl nařídit mimořádný odpočinek, ale Joe zavrtěl hlavou.
„Ne. Mysli na naši misi. Už od oběda vás jenom zdržuju. Táhněte k čertu!"
Paul stále váhal. Nakonec Gil vzal Joea za ruce a vytáhl ho na nohy.
„Držte se mě a já vás potáhnu. Je to jen přechodná únava, to přejde."
A skutečně. Do hodiny se Joe cítil mnohem líp. Jako by chytil nový dech. Závěrečnou etapu už došel sám. „Podle mě jsme jen pár kilometrů od cíle," konstatoval Paul Steman při skromné večeři. „Teď si tak čtyři hodinky odpočinem a pak se pokusíme vylézt na plošinu. Ve dne by si nás mohli všimnout."
Výstup byl mnohem těžší, než čekali, protože plošina spadala do bažiny dost strmě.
Když se konečně vyšplhali nahoru, byli všichni na konci sil. Leželi na zemi a ztěžka oddechovali.
Zanedlouho svítání zahnalo tmu. Necelý kilometr od nich se tyčila mohutná stavba, připomínající betonovou kostku. Paul si ji dlouho prohlížel dalekohledem.
„Dostat se dovnitř nebude snadné," bručel. „Vypadá to, že je tam jenom jeden vchod a ten hlídají. Chtělo by to obhlídnout to ještě z druhé strany."
„Snad nás nepoženeš nazpátek do bažiny!" protestoval Joe.
„Slezeme jenom kousek dolů, aby nás nebylo vidět, a přesuneme se na druhý konec."
Postupovali pomalu, svah sice nebyl už tak příkrý, zato museli přelézat balvany a překonávat hluboké trhliny. Paul trval na tom, že půjde v čele. V jedné chvíli, zrovna když přecházeli po úzké traverze, ujel mu pod nohama kámen a on se marně pokoušel zachytit hladké skalní stěny. Prsty mu klouzaly a už se viděl, jak se řítí dolů.
Gil bleskově zareagoval. Popadl Paula za kombinézu a přirazil ho ke skále. Všichni vydechli úlevou.
„Díky!" zašeptal Paul. Na víc se nezmohl.
Trvalo několik hodin, než dorazili na druhý konec plošiny. Ke svému zklamání zjistili, že z této strany není v kostce jediný otvor.
„Poněkud zvláštní vila, což?" zabručel Paul. „Počkáme na noc a uvidíme, jestli bychom se tam nedostali hlavním vchodem."
Našli ve skále výklenek a v něm se schovali.

8

Bledý satelit, který byl jediným měsícem Terranie XV, teprve vycházel, když Paul dal rozkaz k okamžitému odchodu. Vylezli na plošinu, přeběhli ke kostce a přitiskli se k zemi.
„To je divný," zabručel Joe, který pozoroval okolí dalekohledem. „Nikde ani noha."
„Takže toho musíme využít," rozhodl Paul. „Přiblížíme se ke vchodu podél zdi."
Už se zvedal, ale vtom si všiml napětí na Gilově tváři. „Nechceš tady zůstat?" zeptal se ho. „Nemá smysl riskovat. Počkej tu na nás."
Mladík se usmál. „Radši bych šel s vámi, ale mám takový divný pocit. V té budově je cosi podivného, co nedokážu analyzovat."
Paul si pomyslel, že Gil prostě dostal strach, a o jeho slovech nepřemýšlel.
Ke vchodu se dostali snadno. Vrata byla pootevřená a vedla na prázdné nádvoří.
„Jako by se všichni někam vypařili," zašeptal Joe. Vtom se rozsvítily dva silné světlomety a ozval se suchý hlas:
„Ruce vzhůru! Jakýkoli odpor je marný!"
Paul se po chvilce váhání vzdal. Zvolna zvedl ruce a pistoli upustil na zem. Ostatní ho napodobili.
Vzápětí je už obklopily stráže a násilím je hnaly do budovy.
Ve strohé místnosti stál za stolem Sanders. Přejel zajatce opovržlivým pohledem a prohlásil:

„Už dvacet čtyři hodiny se namáháte marně. Celou tu dobu vás pozoruji. Ale když jste se přes bažiny dostali až sem, svědčí to o vaší odvaze a vytrvalosti – a taky jste museli mít štěstí, protože jsem za vámi vyslal dvě hlídky a obě za pár hodin zmizely.“ Lhostejně mávl rukou a pokračoval: „Kvality, které jste prokázali, se nám budou hodit. Velké dílo potřebuje lidi, jako jste vy.“
Pozorně na ně pohlédl.
„Ne, nemusíte se bát. Nikdo vás mučit nebude. Už vás nemusím vyslýchat. Za těch pár dnů věci pokročily, takže znám odpovědi na všechny otázky, které mě zajímaly a získal jsem je z těch nejlepších zdrojů, to mi můžete věřit.“
„Pro koho vlastně pracujete?“ zeptal se Paul. Guvernér zvážněl.
„Možná se to jednoho dne dozvíte, až budete patřit mezi nás, až si získáte ostruhy a zasloužíte se o Velkou věc!“ Obrátil se k policistům a dodal: „Obřad může začít.“
Ke každému ze zajatců přistoupili dva muži. Jeden mu vrazil pistoli do týla a druhý ho přinutil natáhnout dlaň. Sanders otevřel kufřík. Pinzetou uchopil cosi, co vypadalo jako úlomek velice lesklého křišťálu o velikostí hrášku. Přistoupil k Paulovi a vložil mu křišťál do dlaně. Astronaut pocítil prudké pálení a vykřikl bolestí.
Přátelé zděšeně sledovali, jak mu křištál zvolna vniká do dlaně, až zcela zmizel. Nejpodivnější na tom bylo, že na pokožce nezůstala sebemenší stopa.
Paul se chvíli na ruku díval, zkusil pohnout prsty, potom se zdálo, jako by mu ztuhlo celé tělo. Strážní ho pustili. Rysy mu ztvrdly a oči se podivně leskly.
Zbytek ceremonie sledoval bez jakéhokoli zájmu. I jeho druzi dostali do dlaně křišťál.
„Výtečně,“ pravil guvernér. „Nyní patříte mezi nás. Odpočiňte si a zotavte se po útrapách v bažinách. Zítra budete potřebovat všechny síly, protože dostanete první úkol.“
Čtyři pozemšťané řízně zasalutovali a jeden strážný je zavedl do jídelny, kde jim robot přinesl vynikající jídlo. „Pokoje máte na druhým patře,“ upozornil je strážný a opustil je.
Pozemšťané se dali do jídla. Jedli mechanicky, pomalu, mlčky.
Když dojedli, Paul vstal a řekl: „Půjdeme si lehnout a pak se zapojíme do Velké věci.“
Gil si vybral pokoj vedle Sylvie. Roztržitě přelétl pohledem spartánsky zařízenou místnost a svlékl si špinavou kombinézu. Odhodil ji do kouta. Na posteli bylo složené náhradní oblečení.
Delší čas strávil v koupelně. Masážní vana měla co dělat, aby ho zbavila bahna.
Když se osušil, vlezl si do postele a zhasl. Brzy dýchal pravidelně, což znamenalo, že usnul hlubokým spánkem. Ale k zásuvce se blížil nazelenalý obláček…

9

Sanders kritickým pohledem přelétl čtyři pozemšťany a výsledek ho zřejmě uspokojil.
„Kapitán Garf, o kterém jste jistě již hodně slyšeli,“ začal, „nám slíbil velice důležitou dodávku pro Velkou věc. Bohužel se kamsi ztratil. Avšak my tu dodávku velice nutně potřebujeme. Podle našich pozemských zdrojů by se měl zdržovat na jedné planetě asi tři světelné roky od nás. Prověříte to. Pokud je informace správná a on to zboží má, převezmete je a přivezete sem. V případě, že ne, dáte mi vědět a poletíte rovnou na Zemi. Přátelé se tam snaží připravit náhradní dodávku.“
„Garf nám nebude důvěřovat. Určitě si bude myslet, že jsme nějací provokatéři nebo agenti BSVP,“ namítl Paul. „Máte nějaké heslo?“
„Bohužel nic! Ten darebák je liška podšitá. Vždycky mě kontaktoval on, já sám jsem se k němu nikdy nedostal. Nepodařilo se mi udělat z něj stoupence Velké věci.“
„Ale máme ještě Jeffa!“ vyhrkla Sylvia a oči jí plály nadšením. „Tomu bude Garf důvěřovat!“
„Jakého Jeffa?“ zeptal se guvernér a Sylvia mu hned vyklopila, kdo to je a jak jim pomohl.
„Dám ho okamžitě zatknout, přivézt sem a stane se jedním z nás.“
„Myslím, že to nemá cenu, pane guvernére,“ ozval se v té chvíli Gil. „Jenom bychom ztráceli čas a zdrželo by to náš odlet nejméně o den. Stačí, když si ho vyzvedneme, až budeme projíždět městem. Sylvii poslechne stejně, jako by byl jedním z nás.“
Sanders chvíli váhal. Zavřel oči a soustředil se, jako by přijímal příkazy odněkud z nesmírné dálky.

„Dobrá," souhlasil nakonec. „Ale pospěšte si! Nejpozději za dva dny chci zprávu."
Pozemšťané zasalutovali a vyšli na nádvoří, kde na ně čekal vůz. Paul si sedl k řízení a zamířil k Yorku.
„Když si vzpomenu," řekl s úsměvem, „jak jsme se plahočili bažinami! A přitom stačilo docela obyčejně se s guvernérem dohodnout!"
„To bych neřekla," namítla Sylvia. „To díky našemu výkonu jsme hodni sloužit Velké věci."
„Teď ještě musíme přesvědčit toho starého troubu Jeffa," pokračoval Paul.
„Kdyby dělal problémy," ozval se zezadu Joe, „ já mu to vysvětlím." A sevřel ohromné pěsti.
K polednímu dojeli na předměstí Yorku. A netrvalo ani čtvrthodinu a Paul zaparkoval před domkem, který jim před pár dny poskytl úkryt.
Zazvonili a Jeff hned otevřel.
„Sylvie, to jsem rád, že tě zase vidím!" zvolal a přitiskl si dívku na hruď.
Sevřel ji jen krátce, postavil ji zase na schody před domem a zahleděl se jí do očí. Potom se podíval na její druhy. Ve tváři se mu zračil nesmírný smutek. „Takže i vy jste teď jako ostatní," řekl trpce.
Zklamaně zavrtěl hlavou a ustoupil zpátky do domu. Astronauti toho využili a vešli za ním.
Náhle se Jeffa zmocnil nesmírný vztek. Popadl Sylvii za ramena a zacloumal s ní.
„To přece není možný! Prober se!"
Marně. Sylvia se mu vymanila a Paul zakročil. „Zachovejte klid, Jeffe. Potřebujeme vás. Poletíte s námi."

Stařec se rázem opanoval a pevnou rukou si přejel po tváři.
„Už čtyřicet let mi nikdo nerozkazuje a myslím, že na tom nic měnit nebudu," řekl odhodlaně.
Joe O'Hara k němu přistoupil a bojovně vysunul bradu. „A já ti zaručuju, že poslouchat budeš!" A pěst mu vyjela do starcova obličeje.
Jeff však mrštně, což by od něj v jeho věku nikdo nečekal, uhnul trupem a oběma pěstmi udeřil Joea těsně nad opasek.
Joe zasténal, zlomil se v pase a jeho brada se prudce střetla s Jeffovým kolenem. Vzápětí už šel v mrákotách k zemi.
„To stačí!" vykřikl Paul a vytáhl laserovou pistoli. „Jestli se ještě hnete, zabiju vás!"
Jeff se k němu zvolna blížil.
Sylvia měla zvláštní pocit. Chtěla se mezi ně vrhnout, ale pak se zastavila. V obličeji se jí zračil zármutek. Část její osobnosti chtěla chránit Jeffa, ale druhá část jí v tom bránila. Souboj trval jen krátce. Sylvu se uklidnila a mrazivým hlasem prohlásila:
„Poslechněte, Jeffe. Pro splnění úkolu uděláme naprosto všechno."
Stařec se však nedal zastavit. Paul už ohýbal ukazováček na spoušti. V té chvíli se Jeff setkal s Gilovýma očima. Vyměnili si nějaké informace? Těžko říct. Jeff se však náhle zastavil a rozesmál se.
„Než umřu, rád bych se dozvěděl, co mi navrhujete." Atmosféra se okamžitě uvolnila.
„Jenom chceme," ujal se slova Paul, „abyste s námi letěl na Terranii XIII a zjistil, jestli je tam kapitán Garf."
„Proč jste to neřekli hned?" usmíval se Jeff. „Výlet do vesmíru, i krátký, vítám. Kdy odletíme?"
„Ihned!"
„V tom případě vzbuďte kamaráda," poznamenal ironicky.
Paul a Sylvia zvedli Joea, přenesli ho do křesla a omývali mu obličej studenou vodou. Jeff se zatím připravoval na cestu.
Nakonec sáhl po láhvi a nalil všem whisky.
„Napijme se na úspěch naší cesty," řekl a hodil do sebe velice slušnou dávku.
Joe vypil sklenici rovněž na ex a podal ji Jeffovi. „Myslím, že si zasloužím ještě jednu. Nikdy bych nevěřil, že máte takovou sílu."
„V tvým věku bys už měl vědět, že nepřítele nesmíš nikdy podceňovat. A naopak přílišná důvěra je horší než neopatrnost, to je hrubá chyba!"
Láhev vypili do poslední kapky. Pak si nastoupili do vozu, odjeli na astroport a hladce se dostali až k Neptunu.
„Pozor, je ve stavu automatické obrany," upozornil je Gil.

Paul přistoupil k ochrannému poli jako první, aby si elektronický mozek prověřil jeho bioidentifikaci. Zkouška dopadla dobře, bzučení umlklo a pozemšťané se mohli nalodit.
Za půl hodiny Neptun odstartoval i bez souhlasu řídicí věže.
Cesta trvala pouhý den. Během letu se ukázalo, že upřímné přátelství, které posádku stmelovalo, je pryč. Paul, Joe a Sylvia seděli v křeslech a pouze si vyměňovali informace nezbytné pro hladký průběh letu. Necítili potřebu žertovat nebo se podílet o dojmy.
Gil dostal za úkol dohlížet na Jeffa a nehnul se od něj ani na krok. Stařec projevil přání podívat se na můstek. Seděl v křesle kopilota a měl zavřené oči. Zřejmě vzpomínal na bouřlivá léta svého života.
Let však skončil. Jeffovi připadal až příliš krátký. Neptun dosedl na astroport Terranie XIII a posádka rychlým krokem zamířila do služebny BSVP.
„Už jsme vás čekali, kapitáne Stemane," přivítal je humanoid s břidlicovou pletí. „Orgány generála Khova nás informovaly o vašem příletu. Moji muži už provedli nezbytná pátrání. Jistý kapitán Garf tady skutečně před dvěma dny přistál."
„Proč jste ho okamžitě nezajistili?" zeptal se stroze Paul. „Loď měl v pořádku a žádný zakázaný náklad nevezl," odvětil humanoid. „Zatím žádný zákon neporušil."
„Mám na něj meziplanetární zatykač," řekl Paul.
„To vím, a proto tady jsem," odpověděl nevraživě humanoid. „Ale upozorňuji vás, že kapitána Garfa vyslechnout nemůžete. Nesmíte ho totiž zatknout bez souhlasu naší služebny a prezidenta. Jsme sice členy Unie, ale v interních záležitostech jsme suverénní planeta."
Paul povahu obyvatel Terranie XIII tak trochu znal, a proto zvolil mírnější tón.
„Neuděláme nic bez vašeho vědomí. Zatím by mi stačilo, kdyby si s ním jeden z mých spolupracovníků směl chvíli promluvit."
Humanoid přikývl.
„V tom případě vás mohu informovat, že muž, o kterého se zajímáte, tráví většinu času v Edenii. To je hotel a restaurace poblíž astroportu."
Pozemšťané opustili služebnu a zamířili do nedalekého baru. Sedli si ke stolku v rohu místnosti a objednali si stern, což byl silný alkohol místní výroby. Když jim ho robot přinesl, Paul se pozorně rozhlédl a pak řekl:
„Musíme být opatrní. Na Terranii XIII se ještě nikdo k Velké věci nepřipojil. Za Garfem zajdu s Jeffem, vy zůstaňte na místě. Vlastně… Joe by se mohl opřít o bar a poslouchat, co se povídá…"
„To je naprosto směšný nápad," namítl Jeff. „Garf ví, že jste od BSVP, a nic vám neřekne, a to ještě v lepším případě, jinak…"
„Jinak co?"
„Jinak vám dá pěstí!"
„Pak nebudu váhat a…"
Jeff se rozesmál.
„Nic neuděláte. Kdybyste Garfa napadl, vyvoláte diplomatický incident. Nemyslím, že byste o něj stál."
„Co tedy navrhujete?" zeptal se Paul.
„S Garfem musím promluvit sám."
„To nepřipadá v úvahu," zamítl jeho návrh Paul. „Kdo mi zaručí, že nám pak přesně řeknete, co vám odpověděl, nebo že nás nezradíte? Někdo z nás musí s vámi."
Jeff pokrčil rameny.
„Tak se mnou pošlete třeba Gila. Garf ho podezřívat nebude, je to ještě kluk. A navíc nevypadá tak tupě a tvrdě jako vy, nikdo na něm nepozná, že patří k té vaší bandě." Paul, ač nerad, svolil.
„Pojď, mládenče," řekl Jeff Gilovi, „pořádně to roztočíme." Taxíkem odjeli do Edenie. Vešli do velké kruhové haly, v jejímž středu běžel nonstop program.
Jeff zamířil rovnou k baru a sedl si na židličku.
„Věř zkušenému, chlapče," řekl. „Když to chceš pořádně roztočit, musíš začít zvolna, jinak nikam nedojdeš. Takže si dáme nejdřív kwa. To je takový slabounký pivo."
Zvolna popíjeli a dívali se dolů na dvě krásky, které předváděly erotický tanec anebo se o něj aspoň pokoušely. Při druhém pivu se Gil zeptal:

„Garf je tady?“
„Všiml jsem si ho už před čtvrthodinkou,“ usmál se Jeff. „Je to támhleten hnědej chlap u stolu vzadu, co jsou s ním ty dvě blondýny.“
„Nezajdeme za ním?“
„Je brzo! Ještě nic nevypil. Počkáme, až zvláční. Jenomže on hodně vydrží, takže to potrvá. Byl bych radši, kdyby mě oslovil jako první.“
„S takovou společností si nás těžko všimne,“ usmál se Gil.
„Jen si nemysli, hochu. Stůl si vybral velice dobře. Má přehled po celým sálu a v tom davu má určitě pár svejch lidí.“
Jeff dopil pivo a vstal. „Tamhle se uvolnil stůl, přesedneme si. Hlavně se neotáčej a nekoukej na něj.“
Sotva usedli, Jeff stiskl tlačítko a přivolal robota. „Večer bude dloubej. Co bys řekl dobrý večeři? Jako změnu po těch blevajzech na lodi.“
Gil rozhodně nebyl proti. Když se najedli, Jeff objednal láhev skotské. Tu přinesly dvě hostesky a Jeff je pozval ke stolu.
Gilova partnerka byla humanoidka z Terranie XIII s hebkou břidličnatou pletí a jemným obličejem. Tiskla se k němu a voněla decentním parfémem.
Starý vlk si všiml Gilových rozpaků a usmál se.
„V patře jsou pokoje. Můžeš se ztratit. Neboj se, já tady na tebe počkám.“
Gil dívku jemně odstrčil a vzdychl si. „To by mi Paul nikdy neodpustil.“
„Já mu nic neřeknu.“
„Mezi stoupenci Velké věci neexistují tajemství,“ zavrtěl hlavou Gil. Zarazil se, jako by řekl příliš.
Jeff se na něj pozorně zahleděl a rozesmál se. „V tom případě budeme pít.“
Seděli a pili dvě hodiny, potom Gil začal předstírat únavu a opilecký spánek.
Za necelou čtvrthodinu někdo těžce dosedl na židli proti Jeffovi.
„Zdravím tě, stará vojno,“ řekl Garf. „Já myslel, žes to už definitivně zabalil.“
„To jsem si myslel taky, ale pak jsem se začal nudit.“
„Nepovídej, že se chceš k tomu vrátit, když já začínám vychutnávat rozkoše nicnedělání. Můžu ti prodat Polaris. Nechceš?“
„Neříkám ne, ale musím si to nechat projít hlavou. Potřebuju někde nabrat prachy. Nedohodil bys mi nějakej kšeftík? Nějakou planetku se surovinami?“
Garf se zasmál.
„Já už všecky zdroje vyčerpal. Dokonce jsem musel přepadávat nákladní lodi, čímž jsem si na sebe poštval v podstatě celou policii.“
„A na Terranii XV by něco nebylo?“ Garf se zasnil.
„Její guvernér mi připadá nějak divnej. Na poslední dodávku jsem se radši vykašlal.“
„Že bych to převzal já?“ nabízel se Jeff.
„Jestli máš chuť, tak hodně štěstí. Ale nejdřív si musíš ten materiál sehnat a to nebude snadný. Jedná se o vědeckej materiál, špičkovou techniku, která reaguje na určitý kosmický paprsky.“
Jeff si prohrábl vous.
„Hm, to chce uvážit. Nenapijem se?“
Když dorazili láhev, Garf ukázal na Gila. „Nabíráš teď posádku ze školky?“
„Mladej je, to ano,“ odpověděl vážně Jeff, „ale něco takovýho jsem v životě neviděl. Kdybych měl syna, chtěl bych, aby byl jako on. A jestli se do něčeho zase dám, pak jedině kvůli němu.“
„Ale momentálně nevypadá nic moc.“
„Je na prvním tahu, člověče! Nemůžeš po něm chtít, aby toho vydržel tolik co my.“
O něco později se Garf nejistě zvedl.
„Promiň, Jeffe, ale musím ještě hodit řeč s těma dvěma krasotinkama. Rád jsem tě viděl a o tom kšeftu si můžem kdykoli promluvit.“
Když se pirát vrátil ke svému stolu, Jeff tiše řekl:
„A teď se, kluku, hlavně neprobuď. To by vzbudilo jeho podezření.“
Sáhl po sklenici vody a chrstl ji Gilovi do obličeje. Gil předstíral, že přichází k sobě.

„Bezva," řekl Jeff. „Teď se mě chytni a já tě vyvedu." Když došli na roh ulice, Gil se ho pustil a zeptal se: „Jak jste přišel na to, že nejsem opilý?"
„Instinkt. Můžem se vrátit, když už máš ty informace, cos potřeboval, ne?"
Ušli pěkný kus cesty, než se jim podařilo zastavit taxi. „Na Terranii XV jsem už chtěl zůstat až do smrti," řekl stařec ve voze, „ale kvůli tobě jsem na poslední chvíli změnil názor. Když jsem tě spatřil, zmocnil se mě takovej zvláštní klid a…"
Gil si dal prst na rty. Jeff rázem zmlkl.
Jestli tomuhle rozumím! pomyslel si stařec. Ten kluk je stále divnější. Někoho takovýho jsem v životě nepotkal.

10

Neptun se odpoutal od přitažlivosti Terranie XIII. Paul Steman se mechanicky ujistil, že všechny přístroje pracují v pořádku, a otočil se k přátelům.
„Měli bychom podat hlášení guvernérovi."
Stiskl tlačítko a brzy se na obrazovce ukázal Sanders. Paul mu podal hlášení o výsledku jednání s Garfem. Guvernér na chvíli zavřel oči, jako by informaci někomu telepaticky předával, a pak odpověděl:

„To jsme očekávali. Naštěstí se nám naskytly jiné možnosti. Co nejrychleji leťte na Zemi. Ihned navážete kontakt s generálem Khovem anebo s jeho pobočníkem plukovníkem Molkem. Chtějte s nimi mluvit o samotě. Pak naložíte materiál, který vám předají, a odvezete ho na Terranii XV. Všechno byste měli zvládnout do čtrnácti dnů, protože váš člun je rychlejší než nákladní loď. Opakuji…" Rozkaz zopakoval třikrát.
„On vás snad považuje za úplný debily," poznamenal Jeff.
Když si všiml, jak soustředěně, skoro nábožně všichni naslouchají, radši už nic neříkal. Gil na něj spiklenecky mrkl.
Obrazovka zhasla a Paul ostrým hlasem nařídil:
„Připravte se na přechod do subprostoru."
Prsty se mu rozběhly po klávesnici, navolil souřadnice Země a přepnul na nadsvětelnou rychlost.
„Přechod za čtyři minuty. Lehněte si."
Gil měl kabinu s Jeffem. Když se Jeff probral, Gil mu už podával osvěžující nápoj.
„To jsem blázen," zabručel Jeff. „Buď jsem zestárl víc, než jsem si myslel, anebo jsi jedinej člověk, kterej snáší tyhle přechody líp než já."
„Jenom jste asi vyšel ze cviku," usmál se Gil, „ale kdybyste mě vzal do party, brzy byste zase omládl."
Stařec jen pochybovačně zavrtěl hlavou.
***
Uběhly čtyři nudné dny.
Ten večer Jeff zabručel: „Takhle otravnej let jsem ještě nezažil. Mám pocit, že letím se špatně seřízenými roboty."
„Jen trpělivost," zašeptal Gil a Jeff si nebyl jist, zda to skutečně řekl, nebo se mu to jen zdálo.
Paul překontroloval údaje v počítači a informoval ostatní:
„Za čtyřicet osm hodin bychom měli být na Zemi. Pokud je náklad připraven, můžeme se už za pár hodin vracet."
„Možná bychom měli vyměnit baterie," nadhodila Sylvia. „Kdyby nás poslali na další misi, může nám dojít energie.
Paul jí dal za pravdu a slíbil, že se o to hned po přistání postará.
„Můžeš si jít lehnout," řekl Sylvii. „Joe tě vystřídá." Sylvia zamířila z můstku rovnou do kabiny.
U jejích dveří spatřila Gila. „Mohl bych si s vámi promluvit?"
Překvapeně se na něj podívala, otevřela dveře a pozvala ho dál.
„Vzpomínáte si na naši cestu bažinami a jak vás kousl had?" zeptal se Gil a trochu se začervenal.
„Bylo to děsné."

„Musel jsem vám dávat dýchání z úst do úst. Když jste se probrala, políbila jste mě.“
„Nevzpomínám si. Oč ti jde, Gile?“
„Pořád na to vzpomínám,“ odpověděl stydlivě. „Nepolíbila byste mě zase?“
„Co blázníš?“ vyhrkla, ale pak zrozpačitěla, protože nesouhlas nevyzněl tak energicky, jak si přála. To je směšné, pomyslela si. Měla bych s ním rovnou vyrazit dveře. Ale nehnula se ani o píď. Gil stál před ní a naklonil k ní hlavu.
„Ne.“
Jejich rty se setkaly. Chtěla celá zmatená ustoupit, ale Gil ji k sobě pevně přitiskl.
Zavřela oči a nechala se unášet rozkoší. Náhle se jí podlomily nohy, Gil ji zachytil a položil na lůžko.
Otevřela oči a vykřikla:
„Ten obřad! Ten křištál, co tak hrozně pálil…“
„Uklidněte se,“ konejšil ji. „Podívejte se na ruku.“ Sylvia rozevřela dlaň a na ní spatřila načernalý nevzhledný kamínek.
„Co děláme na lodi?“
„Vy si na nic nepamatujete?“ Přejela si dlaní po čele.
„Ne. Pouze trochu, jako by to byly sny…“
„Odpočiňte si. Je po všem. Máte to za sebou. Postarám se o Paula a Joea a zase přijdu.“
Vrátil se na můstek.
„Co tady děláš?“ zeptal se ho nerudně Paul. „Máš hlídat Jeffa.“
„Je u něj Sylvia. Chtěl jsem se vás zeptat, co s ním uděláme.“
„Přemýšlel jsem o tom. Už ho nepotřebujeme. Nejjednodušší by bylo zbavit se ho ještě před příletem na Zemi. Jakmile vystoupíme ze subprostoru, vyhodíme ho bez skafandru do otevřeného kosmu.“
Gil vstoupil mezi křesla a popadl Paula a Joea za zápěstí. Chtěli se bránit, snažili se vstát, ale mladík je strhl zpět do křesel.
***
„Propána, to je nadělení,“ vzdychal Paul a třel si spánky. „Kdyby tady nebyl Jeff a nepotvrdil to, myslel bych si, že se mi to všecko jen zdálo.“
Seděli v jídelně. Gil někde vyhrabal láhev whisky, všem nalil a popisoval jim, co všechno se dělo od chvíle, kdy jim do těla vnikl křišťál.
„Ten kamínek funguje,“ vysvětloval, „asi jako psychický zesilovač, blokuje vám vůli a přenáší na vás rozkazy někoho jiného. Ale ponechává vám jistou volnost jednání.“
„Jak se ti podařilo nás vysvobodit?“ Mladík pokrčil rameny.
„Asi mám nějaký zvláštní organismus. Magnetická pouta na mně nedrží. Křišťál jsem zneutralizoval za necelý den. Celou dobu jsem se bál, aby si toho Sanders nevšiml.“
„Proč jsi nás neosvobodil dřív?“ zeptala se Sylvia.
Gil s odpovědí chvíli váhal.
„Nejdřív jsem nevěděl, že to jde. Pak se mi zdálo, že vliv může dosahovat hodně daleko, například až na Terranii XIII. Pochopil jsem, teprve když jsme nabrali kurz na Zemi a když Sanders třikrát opakoval rozkaz. Napadlo mě, že na takovou vzdálenost už nemá tak silný vliv. Ale pro jistotu jsem počkal, dokud nebudeme od Terranie XV dost daleko. Pak jsem udělal pokus se Sylvií. Chvíli mi trvalo, než jsem ji přesvědčil, aby mě políbila… No a kdyby to nevyšlo, mohl jsem jí namluvit, že mě přemohla touha.“ Paul prudce vstal.
„Musíme hned informovat generála.“ Jeff ho přitáhl zpět ke stolu.
„Já bych na vašem místě nebyl tak hr. Sanders vám nařídil, abyste kontaktoval pouze dvě osoby. Khova a Molka. Nenapadlo vás, že se na ně spoléhá, že počítá s jejich věrností a s tím, že materiál opatří?“
„No a co?“
„Rád bych se ujistil,“ povzdychl si Jeff nad takovou nedovtipností, „jestli generál nemá pod kůží taky kus křištálu.“
Sylvia se plácla do čela.
„Nejdřív zradil Molk. To on informoval Sanderse o generálových plánech a dostal nás do pasti. Khovovi dali křišťál zřejmě v době, když jsme byli v bažinách. Jasně! Když nás zatkli, chtěli nám dát

psychosondu, aby se ujistili, co generál přesně ví a co jen tuší. O šest dní později se nás Sanders už na nic neptal. To znamená, že už měl Khova pod kontrolou.“ Paul se na ni zahleděl.
„Tohle je potřeba ještě uvážit. Jděte si lehnout. Já se vrátím na můstek.“
Sylvia se zastavila před svou kabinou. „Pojď na chvíli dál,“ řekla Gilovi.
Jakmile se za nimi zavřely dveře, pokračovala: „Kladu si takovou otázku. Už dvakrát jsi mě políbil a já si na to nepamatuji. Zajímalo by mě, jestli si to nebudu pamatovat ani potřetí.“
Gil cítil, jak se mu na ústa přitiskly svěží rty, a zatočila se mu hlava.

11

Sylvia rázně vstoupila na můstek. Cítila se uvolněná, svěží, odpočatá, šťastná a poněkud překvapená. Gila považovala vždycky za kluka, sice ji tak trochu mátl, ale teď se musela smířit s fakty.
Ty ses zbláznila, holka, kárala se, hloupě se zamiluješ do kluka mladšího než ty. Chováš se jako nějaká ženská s neukojenými mateřskými city.
Když vešla na můstek, Paul a Joe se k ní otočili.
„Za deset minut vystupujeme ze subprostoru,“ upozornil ji Paul. „Vypadáš nějak zasněně.“
„Myslela jsem na Gila,“ řekla. „Nevšiml sis, jak se za ty dva týdny změnil? Sebrala jsem na cestě zatoulané hladové kotě a včera jsem si všimla, jak vyrostl a zesílil. Podívejte se na sebe, shodili jste pěkných pár kilo.“
Joe pokrčil rameny.
„V tomhle věku kluci prostě rostou přímo před očima.“
Hovor přerušily přípravy na výstup.
„Pozor,“ upozornil je Paul. „Pět, čtyři, tři, dva, jedna, teď.“
Tentokrát už Jeffa nepřekvapilo, když mu Gil podával skleničku.
„Nevím, odkud jsi,“ zabručel, „ale jestli si tě vezmu pod patronát, tak z tebe udělám toho nejlepšího kapitána v celý Galaxii, to ti slibuju.“
Gil se v duchu usmál a nahlas odpověděl:
„Půjdeme radši na můstek. Musíme učinit důležitá rozhodnutí.“
Paul už se vzpamatoval z přechodu a kontroloval data v počítači.
„Přistaneme za tři hodiny. Bude tam půlnoc. Myslím, že bychom Khova měli kontaktovat už teď.“
Zapnul videofon a požádal o spojení. Na obrazovce se na něj zašklebil operátor.
„Já to zkusím, ale touhle dobou bude mít náladu pod psa.“
Paul však trval na svém a operátor se dal do práce. „Bacha na věc!“ ozval se Jeff zezadu. „Stáhněte obličejové svaly, aby si myslel, že jste pořád pod vlivem křištálu.“
Khov se ukázal na obrazovce. „Tady Neptun,“ ohlásil se Paul.
Stačil mu jediný pohled na obrazovku a hned věděl, že Khov je na straně nepřítele.
„Zásilka vás očekává,“ řekl generál, „přesně podle domluvy. Už jsem vydal příkaz, aby vás okamžitě naložili a mohli jste rovnou letět. Kvůli tomu jste mě kontaktovat nemuseli.“
„Slábne nám baterie, potřebujeme ji vyměnit,“ řekl honem Paul, než se Khov stačil odpojit.
Generál se otráveně zašklebil a otočil se doprava, jako by se chtěl s někým poradit.
„Zařídíme to, ale ztratíme tak několik hodin. Je ta výměna skutečně nutná?“
„Naprosto! Kdybychom se při zpátečním letu dostali do magnetické bouře, už se na Terranii XV nedostaneme. A ještě něco, pane generále. Musím se s vámi nutně setkat.“
„S tím se nepočítalo,“ namítl Khov.
„Ale je to velice důležité pro Velkou věc,“ přesvědčoval ho Paul.
Generál se zatvářil slavnostně.
„To je něco jiného! Čekám vás ve své kanceláři.“
***
Neptun hladce dosedl na přistávací plochu. Paul vypnul antigravitační reaktory a obrátil se k přátelům.
„Neztrácejí čas,“ prohodil Joe a ukázal na obrazovku. „Jen se koukni, jak se k nám všichni sjíždějí.“
Paul rychle rozdělil úkoly.

„Jeffe, vy jste pořád slepý pasažér. Zalezte si do kabiny a v žádném případě z ní nevycházejte. Joe, ty se postaráš o náklad a baterii. Buď puntičkář, ať to trvá co nejdéle. Sylvia a Gil půjdou se mnou.“
U východu se Paul srazil s mladým poručíkem, který velel údržbě. Měl kulatý usměvavý obličej. Určitě nebyl pod vlivem křištálu.
Zběžně zasalutoval. „Dostal jsem rozkaz od generála Khova. Do dvanácti hodin můžete odstartovat.“
„Fajn,“ řekl Paul, „ale všechno musí být v naprostém pořádku. Když bude třeba, prověřte i palubní počítač.“ Rázně zamířil se Sylvií a Gilem k parkovišti služebních vozů BSVP. Zastavil je strážný.
„Kapitáne Stemane, váš vůz je připraven na stanovišti B 127!“
Paul jen kývl a zabručel: „To je poprvé, co se o nás po přistání tak starají. Doufám, že tento zvyk generál zachová i potom.“
Brzy dorazili k obrovské budově Bezpečnostní služby pro vnější planety. Paul zaparkoval mimo služební parkoviště a pak vešli do bludiště chodeb vedoucích ke svatyni nejvyššího.
„Všímej si strážných,“ nařídil Paul Gilovi, „abychom věděli, který z nich patří do toho spolku.“
„Zatím jsem žádného neviděl.“
Generálova pracovna měla předpokoj, v němž seděla plavovlasá sekretářka Peggy, čerstvá čtyřicátnice, a s ní dvě gorily od státní policie. Ani jeden z policistů nebyl pod vlivem křišťálu.
Paul nasadil úsměv, přistoupil k Peggy a políbil ji na obě tváře.
„Peggy, drahoušku, už jsem se nemohl dočkat, až tě zase uzřím!“
Bránila se jen na oko a s úsměvem odpověděla:
„Pan generál vás očekává, kapitáne Stemane. Můžete jít rovnou dál.“
„Je tam sám?“
„Ještě s plukovníkem Molkem, který se má zúčastnit jednání.“
Paul Steman se málem zatvářil zklamaně, ale Gil mu pošeptal:
„Já se postarám o generála. A vy zneškodníte Molka, aby nestačil varovat ostatní. Sylvia zůstane u dveří.“
Paul rázně otevřel dveře, zasalutoval generálovi, pak se otočil k plukovníkovi. Byl to menší snědý muž, trochu tělnatý, s brunátným obličejem.
Zahleděl se na Sylvii, a proto ani nezpozoroval, jak se Paulovi vymrštila ruka, a už měl pěst v bradě a poroučel se k zemi.
Gil zatím přiskočil ke Khovovi a popadl ho za zápěstí. Generál se chvíli zmítal, potom znehybněl a obrátil oči v sloup. Po minutě zvedl víčka a překvapeně se rozhlédl.
„Pane generále, probuďte se,“ řekl Paul. „Jaké poslední události si pamatujete?“
„Nějaký pálící křištál,“ řekl tiše. „Molk mi ho strčil do dlaně a ten kamínek se mi propálil do kůže.“
„Už je po všem. Už nejste pod jeho vlivem. Všechno vám vysvětlíme později, ale teď se podívejte na Molka.“
Gil k plukovníkovi přistoupil a převrátil ho na břicho.
Z kapsy vytáhl pouzdérko a rychle je otevřel. Uvolnil plukovníkovi límec a obnažil mu zátylek. Pak laserovým skalpelem udělal krátký řez. Ránu rozevřel, pinzetou vytáhl jakýsi předmět, který se okamžitě rozzářil.
„Křištál!“ procedil generál mezi zuby.
Gil křišťál uložil do kovového pouzdra s olověným pláštěm, potom ránu zašil a aplikoval na ni zajizvovací prostředek.
„A je to,“ řekl. „Náš plukovník se zbavil nevítaného hosta.“
Generál zběžně listoval papíry na stole.
„Jakmile se ten křišťál dostane do lidského organismu, rychle migruje podkožní buněčnou vrstvou a usadí se v zátylku. Odtamtud může ovlivňovat mozkové neurony.“
Během několika minut měl generál Khov situaci pod kontrolou. Vztekle stiskl tlačítko a do místnosti vpadly gorily s pistolemi v rukou.
„Schovejte ty bouchačky,“ zavrčel. Prstem ukázal na Molka a řekl: „Zamkněte ho do cely, ale v naprosté tajnosti, rozumíte? Nikdo k němu nesmí. Zítra si ho vyslechnu.“ Gorily odnesly tělo a Khov se obrátil k Paulovi.

„Chci zjistit, odkdy má křištál a kdo mu ho dal. Teď bychom si měli promluvit, ale téhle místnosti nedůvěřuju.“ Přivolal si Peggy. Sekretářka strčila hlavu do dveří. „Hned mi zavolejte plukovníka Mac Phersona!“ Generál tázavě pohlédl na Gila, který si uklízel nádobíčko.
„Mladý muži, spoléhám na vás. Řeknete mi, jestli Mac Pherson je či není pod vlivem.“
Zakrátko se dostavil vysoký světlovlasý plukovník s tváří pokropenou pihami a předpisově zasalutoval. Gil zavrtěl hlavou a generál spustil:
„Plukovníku, několik hodin budu mimo budovu. Kdybyste se se mnou chtěl spojit, budeme komunikovat jedině na kanálu 357. Dokud se nevrátím, zůstanete v této místnosti a sám. Nikdo jiný sem nesmí vkročit.“ Obrátil se k Paulovi. „To aby mu nějaký chytrák nedal křištál.“ A zas pokračoval ve svých příkazech plukovníkovi: „Zítra ráno chci mít na stole přehled o veškeré činnosti BSVP za posledních sedm dnů včetně mých osobních rozkazů.“
Plukovníka to sice překvapilo, ale nic neřekl.
„Aspoň se dozvím, jaké jsem dělal voloviny.“ zabručel tiše Khov a nahlas dodal: „Pusťte se do toho okamžitě. Sedněte si za můj stůl, a jakmile vypadneme, zamkněte. A ještě něco. Chci, aby před Peggyiny dveře nainstalovali rentgenový detektor a zítra ráno ať se dostaví profesor Wolf a profesor Morgan. Tohle je taky tajný!“
Generál rychlým krokem opustil místnost a v patách za ním tři astronauti.
Když vyšli z budovy, Khov se otázal: „Kde máte vůz? Pojedeme k Sylvii. Při trošce štěstí budeme mít klid a stěny tam nemají uši.“
Za deset minut se už hnali po prakticky prázdné silnici. Generál si sedl dopředu, natáhl si nohy a přivřel oči. „Takže spusťte, Stemane. Chci kompletní hlášení o všem, co se dělo od chvíle, co jste ode mě odešel.“

12

Za dvě hodiny seděli v Sylviině chatě. Hlášení mezitím podala i Sylvia.
Khov zavřel oči a zabručel:
„Nebylo by něco k pití?“
Sylvia na něj ironicky pohlédla a poznamenala: „Zdá se, že vaši specialisti, i když jsem jim to výslovně zakázala, přece jen věnovali zajišťování stop v baru. A dali si záležet.“
Generála to nevyvedlo z klidu. „Příležitostně mi připomeňte, abych vám poslal karton Lawsona. Ale vím, že nejste tak hloupá, abyste neměla něco v záloze. Tak ven s tím.“
Sylvia si vzdychla, otevřela prádelník a vytáhla z něj Bourbon Old Kentucky. Když se všichni napili, Paul poznamenal:
„Máme proti sobě silného nepřítele a nic o něm nevíme. Nevíme, kolik jich je na Zemi, a tuším, že sedí na pěkně vysokých židlích. Jestli se zpozdíme s odletem, Sanders dostane echo. Co tedy rozkazujete, pane generále?“
Generál pomalu otevřel oči a upřel je na Gila, který jako hodný chlapec seděl na kraji křesla, upíjel bourbon a předstíral, že neexistuje.
„Nejdřív bych rád vyřídil případ mladého Gordona.“
„Gil byl skvělý!“ vykřikla Sylvia. „Nebýt jeho, zabili nás tady v chatě, na Terranii bychom se utopili v bažinách anebo bychom všichni ještě byli pod vlivem křišťálu. Pokud má ještě zájem, měl byste ho přijmout do BSVP a přiřadit do naší skupiny.“
Generál předstíral, že ji neslyší, a stále se díval na Gila. „Pane Gordone,“ řekl, když Sylvii konečně došel dech, „vážně nám chcete pomoci s nepřítelem, který ohrožuje celou Unii a chce ze všech udělat obyčejné roboty?“
Gil generálův pohled vydržel.
„Mám tuto planetu a její obyvatele rád,“ odpověděl vážným hlasem, „a chci vám pomáhat ze všech sil.“
„V tom případě vás přijímám do Bezpečnostní služby pro se vnější planety v hodnosti plukovníka a, pokud chcete, můžete si nechat ty tři pitomce, co tvoří posádku Neptunu. Mám pouze jednu podmínku. Řekněte mi, kdo jste a odkud přicházíte.“

Paul sebou prudce trhl, jako by měl křeslo napojené na elektrický proud. Sylvia se zakuckala zbytkem bourbonu. Mladík se šibalsky usmál. „Už dávno jsem tuhle otázku očekával, ale musím přiznat, že rychlost, s jakou jste dospěl k závěru, je pozoruhodná."
Khov za kompliment poděkoval kývnutím hlavy. „Nevěřím v zázraky a nemám rád náhody. A vy jste toho za několik dnů dokázal až příliš. Zbavit se magnetických pout, dostat se na střeženou loď, spálit psychosondu, přežít v bažinách Terranie XV a jako jediný se vymanit z moci těch zatracených křišťálů. Odpovíte mi?"
„Ano, ale i já mám jednu podmínku. Slibte mi, že vše uchováte v tajnosti. Nechci, aby o mně všichni věděli, postupem času by mé výkony zveličili a třeba ze mě udělali i boha."
Generál Khov přikývl a Gil pokračoval:
„Vaše řeč nemá výraz pro jméno mého národa. Když použiju vaši fonetiku, zní to asi jako Czisss… Jsme myslící bytosti, které se skládají z velice vzácných molekul obklopených prstencem čisté energie. Rodíme se v mezihvězdném prostoru, zachytáváme kosmické paprsky a radioelektrické vyzařování, které zajišťují naše přežití a náš vývoj. Postupně se otevíráme poznání díky atavistické paměti obsažené v organických molekulách a v našem základním energetickém jádře. Potom se potulujeme od sluneční soustavy ke sluneční soustavě. A protože máme minimální organickou hmotu, nemůžeme překročit rychlost světla."
„Pak ale cestujete velice dlouho," poznamenal Paul. Gil se usmál ještě víc.
„Pojem času je relativní. Czisové se dožívají v průměru sta tisíc vašich let. Pak příliš nesejde na tom, jestli nějaká cesta trvá pár desítek let nebo několik století."
„A čím se po tak dlouhou cestu zabýváte?" zajímala se Sylvia.
„Jsme národ zaměřený spíš na přemýšlení a filozofii."
„Proč jste se zamíchal mezi pozemšťany?" zeptal se Khov.
„Musíte mě omluvit, protože jsem ještě velice mlád. Je mi teprve tři tisíce let. Když jsem míjel tuto sluneční soustavu, všiml jsem si vaší planety a zdálo se mi, že na ní existuje inteligentní život. A já ještě nikdy nevstoupil do kontaktu s žádnou civilizací. V jedné chvíli jsem se toho už chtěl vzdát, protože vaše soustava přijímá relativně málo kosmického záření, bál jsem se, že nestačí na přežití. Ale zvědavost mě hnala dál."
„Nemůžete využívat sluneční energii?"
„Bohužel ne. Teplo je ta nejnižší forma energie a nemohu ji asimilovat. Ale když jsem se dostal do vaší atmosféry, objevil jsem bouřkovou oblast s množstvím statické elektřiny a z ní jsem nabral sílu. A tak jsem se vlivem meteorologických náhod dostal do blízkostí vašich velkých měst. Několik dní jsem se vznášel nad městem a snažil se pochopit, kdo jste a jak žijete. Bylo to zajímavé a složité, a tak jsem se rozhodl, že se do vaší civilizace zaintegruji. Čekal jsem nad nemocnicí, až bude k dispozici nějaké tělo."
„Můžete se integrovat do všech živých organismů?" zeptala se Sylvia.
„Ano, a velmi snadno."
„Tak proč jste tedy čekal na nějakou mrtvolu," zeptal se Paul, „a nevybral si prvního člověka, na kterého jste narazil?"
Gil se ironicky pousmál.
„Etika, anebo chcete-li morálka naší rasy, nás nutí respektovat všechny živé bytosti. Proto jsem čekal, až ten chudák Gil umře, a pak jsem se integroval do jeho organismu. Musel jsem postupovat hodně rychle, protože byl vážně poškozen a robot ho už vezl do krematoria. Ale za těch pár dnů, co jsem strávil ve vaší nemocnici, se mi podařilo seznámit se s vaší biologií. Přesto mě to stálo značné množství energie, a když mě Sylvia naložila, byl jsem skutečně na konci sil. Gilovy mozkové neurony navíc značně utrpěly srdeční zástavou a já měl k dispozici jen pár útržků vzpomínek. Sylvia se mě naštěstí příliš nevyptávala. Teprve v její chatě, když nás přepadli, jsem se posílil z elektrického vedení."
„Milion kilowattů!" vydechla Sylvia. „Ty jsi ale při chuti! Pardon… Jste při chuti."
„Klidně mi tykej dál a vy ostatní taky," usmál se Gil a pokračoval. „Potřeboval bych mnohem víc, ale vaše atomové elektrárny na to nestačí a obával jsem se, že by vybuchly…"
Paul svraštil obočí.
„Říkáš, že jsi tvorem, který respektuje všechny formy života, a přesto jsi nám pomohl."

„Musel jsem se rychle rozhodnout, ale mezi životem Sylvie a životem útočníků, z nichž vycházela nenávist, nebylo o čem váhat.“
„Jak ses zbavil magnetických pout?“ zeptal se Paul.
„To je stejný případ jako u zámků. Stačí prudce absorbovat energii generátoru a pak ji zkratovat.“
„A jak to bylo dál?“ chtěl vědět generál Khov. Gil poněkud zrozpačitěl.
„Chtěl jsem už Zemi opustit, ale přiznám se, že Sylvia mě okouzlila. A tak jsem se vkradl do Neptunu.“
„Navzdory ostraze!“
Gil po generálovi bleskl pohledem.
„To byla hračka. Dokážu ovlivňovat psychiku. Se strážným jsem to udělal stejně jako s dinosaury, když jsme byli na člunu. Prostě jsem jim vsugeroval, že neexistujeme. Ale nerad se k tomu uchyluji, z úcty k osobnosti.“
Sylvia ukázala na kuchyňské dveře. „Ten muž na mě mířil pistolí a vybuchla mu v ruce. Že to nebyla náhoda?“
„Ne. Vyslal jsem mu do zásobníku svazek energie. Čekal jsem, že ho jen poraním. Teprve později jsem pochopil, co se stalo. Měl v sobě křišťál, jeho energie se prudce uvolnila a dezintegrovala ho.“
„Pokračujte,“ řekl generál a podíval se na hodinky.
„Cesta na Terranii XV byla pro mě objev, protože jsem poprvé cestoval nadsvětelnou rychlostí. Vaše lodi jsou bohužel příliš chráněny před kosmickými paprsky a neměl jsem svůj běžný příděl energie. Naštěstí jsem se mohl nasytit z guvernérovy psychosondy. A při té příležitosti jsem ji zničil.“
Mrkl na Sylvii a dodal:
„Tak vidíte. Dral jsem se k té psychosondě ze sobeckých důvodů. Nebyla to statečnost.“
„Když máš takové schopnosti, tak proč jsi neovlivnil i Sanderse?“ vybuchl Paul. „Prozradil by nám své tajemství.“
Gil potřásl hlavou.
„Samozřejmě jsem se o to pokoušel, ale narazil jsem na křišťál. Nechtěl jsem se s ním potýkat, abych na sebe neupozornil. A navíc všechno proběhlo příliš rychle a byli jsme najednou v té hrozné bažině.“
„Určitě jsme přežili jen díky tobě,“ řekla vřele Sylva.
„A asi netušíte jak,“ řekl posměšně Gil. „Musel jsem ustavičně udržovat elektrické pole, abych zahnal hmyz a hady, a to nejen při pochodu, ale i při odpočinku. Navíc jsi mi, Sylvie, nahnala pěkný strach, když tě kousl ten had. Byl tak jedovatý, že bys zemřela během několika vteřin. Musel jsem ti vniknout do organismu a nastavit biologickou rovnováhu. Toho jsem využil k doplnění zásob cukru, tuků a minerálů a eliminoval jsem toxiny. A když jsme dorazili do toho guvernérova hradu, byl jsem úplně vyčerpaný.“
„Křišťálu ses zbavil hned?“ zeptal se Paul.
„Ne. Nechal jsem ho ovládnout Gilovu psychiku a já se od něj izoloval. Takže mi předával sluchové i zvukové vjemy, mohl jsem poslouchat rozkazy, ale měl jsem nad sebou ustavičnou kontrolu. Jeff naštěstí všechno pochopil. V noci jsem si částečně doplnil energii. Bohužel jsem se musel držet, abych nenarušil elektrický rozvod planety.“
„Zkoušel jsi zjistit, odkud ty křišťály jsou?“ zeptal se Paul.
Gil se ušklíbl a bezmocně rozhodil rukama.
„Zkoušel, jistě, ale vždycky jsem narazil na jakousi neidentifikovatelnou sílu. Říkejte tomu opatrnost nebo strach, ale musel jsem to vzdát, bál jsem se o vlastní existenci. Normálně potřebuji více než deset tisíc let ve vesmíru, abych nabral dostatek energie, jež by mě chránila prakticky před jakýmkoli útokem. Jak jsem vám řekl už na začátku, jsem ještě mladý a přidat se k vaší tak vyvinuté rase bylo velice svůdné, ale i neopatrné.“
„Takže nevíme nic. Nevíme, kdo nebo co ohrožuje naši civilizaci,“ shrnul suše Khov. „Klíč je na Terranii XV Požádám prezidenta o souhlas s vysláním eskadry a s případným nasazením termonukleární munice.“

Gil zavrtěl hlavou.
„To sice je řešení, ale nejsem si jist, že zrovna to nejlepší. Vnímal jsem tam přítomnost úžasné energie. Kdyby ji vaše střely uvolnily, mohla by planeta explodovat a narušit rovnováhu celé sluneční soustavy.“
Khov reagoval chladně jako elektronický mozek.

„Je to riziko, to uznávám, ale vzhledem k nebezpečí, které hrozí celé Unii, radši obětuji Terranii XV. Titan se najde i jinde."
V té chvíli Khovova vysílačka zabzučela. Khov přepnul na příjem a ozval se zděšený hlas plukovníka Mac Phersona.
„Dostal jsem přímý rozkaz od prezidenta. Jste odvolán a byl na vás vydán zatykač. Na vaše místo má nastoupit jakýsi John O'Connor. BSVP ho vůbec nezná, ale prezident rozkaz potvrdil. Co mám dělat?"
„Kdo o tom ještě ví?"
„Celá BSVP. Prezident to poslal na všech okruzích." Khov chvíli přemýšlel.
„Nezbývá vám nic jiného než poslechnout. Ale až se dostaví nový náčelník, v žádném případě si nestahujte rukavice. Určitě vás budu potřebovat. Varujte i Peggy. Já se teď pokusím spojit s prezidentem.
Generál vytočil tajné číslo.
Prezident se ukázal na obrazovce skoro okamžitě. Gilovi stačil jediný pohled, aby zjistil, že i prezident je pod vlivem křišťálu.
„Pane prezidente," řekl klidně Khov, „musím se s vámi okamžitě setkat. Dozvěděl jsem se něco, co je nesmírně důležité pro osud celé Unie."
„To je zbytečné, Khove. Jste zatčen a obviněn z velezrady. Pokud se do čtyřiadvaceti hodin nevzdáte svému nástupci generálu O'Connorovi, vydám příkaz všem policejním jednotkám, aby po vás střílely bez výstrahy."
Tím spojení skončilo.
„Situace je horší, než jsme si mysleli," vzdychl si Paul. „Křišťál se šíří po celém vedení."
Generál nervózně vytáčel jiné číslo.
„Volám velkoadmirála Rostova, velitele zásahových eskader. Pocházíme ze stejných končin a určitě mě neodmítne."
Rostov měl hranatý obličej a prošedivělé vlasy.
„Co se děje, Khove?" vykřikl místo pozdravu. „Právě jsem se dozvěděl, že tě prezident sesadil. Když jste se ale včera setkali, připadalo mi, že si tě nesmírně váží…" Generál jen zasténal.
„Já se včera viděl s prezidentem!"
Velkoadmirála to překvapilo a zdvihl husté obočí. „Ztrácíš paměť, nebo co?"
Khov si unaveně otřel čelo. Uvědomil si, že na spiknutí se podílel i on.
„Teď uslyšíš něco šíleného, ale prosím tě, abys mi věřil," řekl. Několika stručnými, ale jasnými větami vysvětlil Rostovovi moc křišťálů a dodal:
„Musíš poslat jednu loď na Terranii XV a celou planetu zničit. To je naše jediná šance."
Rostov se ušklíbl.
„Něco tak směšného jsem ještě v životě neslyšel. Ale jeden detail mě znepokojuje. Prezident zakázal veškeré starty ze Země. Odstartovat smí pouze Neptun, a to na Terranii XV. Co chceš dělat?"
„Přejdu do ilegality a pokusím se zorganizovat nějaký odboj. Máš-li možnost, zkus se setkat s prezidentem. Křištál se odstraňuje následovně…"
Za minutu Khov přerušil spojení.
„Nezbývá nám nic jiného než se vrátit na Neptun a odstartovat," řekl Paul. „Až Sanders uvidí, že se vracíme podle plánu, třeba nás nebude podezřívat…"
Tato naděje však neměla dlouhého trvání. Sylviina vysílačka zabzučela a Joe zasípal:
„Máme trable, Paule. Ta parta, co měla na starosti reaktor, náhle změnila plán práce. Veškerý materiál přesunuli do jednoho skladu a druhý sklad byl podivně upraven, jako by měl převážet něco hodně velkýho a křehkýho."
„To je fuk. Můžeme hned odstartovat?"
„Loď je připravená, ale věž mi sdělila, že let byl zrušený a že poletí jiná posádka."
Paul spolkl kletbu a obrátil se k váhajícímu Khovovi. „Přepni mě na Jeffa," ozval se v té chvíli Gil.
Na obrazovce se ukázal starý pirát.
„Dokážete odstartovat bez souhlasu a vyzvednout nás?" zeptal se ho.
Jeff se rozchechtal.

„Výskok do stratosféry a potom těsně při zemi, aby mě nezachytily radary. To bývala moje specialita. Ti kreténi mě pak hledali ve vesmíru a já se zatím schovával za kopcem pár set kilometrů od jejich základny.“
„Za jak dlouho tady můžete být?“
Jeff se zamyslel, až se mu svraštilo čelo, a zahleděl se na mapu, kterou mu ukazoval Joe.
„Hodlám to vzít pořádnou oklikou přes oceán. Přistanu tedy na smluveným místě za svítání. Takže máte čtyři hodiny.“
„Jestli se to podaří, kapitáne Hansone,“ ozval se Khov, „tak vás přijmu do jednotky a budete si smět pašovat, jak se vám zachce.“
„To se uvidí později,“ zasmál se Jeff. „Teď si musím pospíšit, protože Joe mi dává znamení, že se někdo blíží k Neptunu.“
Nastalo opět ticho. Tíživé ticho. Všichni byli v duchu s Jeffem a Joem. Gil se podíval na hodinky.
„Když dovolíte, na dvě hodinky bych si lehl a nasál trochu energie z místní elektrické sítě,“ omluvil se.
„Asi budu potřebovat hodně sil,“ dodal.
„Jen si poslužte, kamaráde,“ usmál se na něj Khov. „Nasajte, co jen půjde, a když roztavíte vedení, tím líp. Ať mají problémy!“

13

Zvolna svítalo. Tři muži a Sylvia seděli ve voze a čekali. Uplynulo už víc než půl hodiny.
„Vše je ztraceno,“ řekl tiše Khov. „Startovat bez povolení bylo učiněné šílenství. Nepodařilo se to.“
V tíživém tichu uplynulo dalších několik minut.
„Proč se s lodí nespojíte vysílačkou, sakra?“ křikl generál už na pokraji hysterie.
„Určitě by nás zachytili, zjistili naši polohu a hned nás zatkli. Nezbývá nám než čekat!“
Zdálo se, že Gil podřimuje, ale náhle se narovnal a řekl: „Už jsou tady!“
Na obzoru se rychle zvětšoval černý bod. Neptun se řítil jen pár metrů nad zemí. Zakrátko zastavil nedaleko od vozu.
„Vynikající,“ vydechl Paul. „Takovou pilotáž jsem ještě neviděl!“
„Rychle k nim,“ řekla Sylvia. „Vy nepůjdete, pane generále?“
„Musím zůstat a varovat přátele. A nezapomeňte, že máte Terranii XV zničit jakýmikoli prostředky!“
Za necelých pět minut byli všichni čtyři na velitelském můstku Neptunu.
„To byla sranda!“ liboval si Jeff. „Věž se z toho určitě ještě nevzpamatovala. Ale musím říct, že jsme měli štěstí. Došlo k výpadku proudu. Než se stačily rozběhnout záložní generátory, už jsme se hnali nad zemí. Teď bude nejtěžší dostat se do subprostoru, než po nás stihnou vystřelit. Uvolňuju vám místo, kapitáne.“

Paul chvíli váhal, potom si sedl do sousedního křesla. „Zůstaňte u toho vy. Myslím, že vám to jde mnohem líp než mně.“
Starý pirát se široce usmál.
„V tom případě se připoutejte, protože pojedeme z kopečka!“
Prudce přepnul na maximální rychlost. I když se automaticky zapnula antigravitace, astronauti měli pocit, že jim ta úžasná síla rozdrtí hrudník.
Minuta střídala minutu, bolestivě, nekonečně. Jeff se s obavami díval na indikátor rychlosti a na obrazovky radaru.
„Za čtyři minuty,“ vypravil ze sebe pracně, „dosáhneme dostatečný přechodový rychlosti.“
„Pozdě,“ zasténal Paul, „podívejte se na ty dvě střely. Jsou to poslední modely, dosahují skoro světelné rychlosti. Dostihnou nás ještě před přechodem.“
„Ty věcičky jsou skutečně ďábelsky rychlý, ale to je zároveň jejich nevýhoda,“ poznamenal Jeff. „Paule, naprogramujte torpédo, aby vybuchlo minutu po odpálení. A honem!“
Jeff ještě přidal a nespouštěl oči ze střel, které je doháněly stále víc.
„Střela na deseti tisících,“ hlásil Paul stísněným hlasem. Zbývalo jim posledních pár desítek vteřin…
„Pět tisíc, dva tisíce, tisíc, pět set metrů…“

Jeff náhle změnil kurz. Paulovi se zatmělo před očima. Střely je minuly. Ještě neměli vyhráno, protože střely byly samonaváděcí a už měnily kurz.
Na Jeffa zrychlení zřejmě neúčinkovalo. Opět změnil kurz, chtěl se dostat za střely, které snižovaly rychlost, aby se mohly obrátit. Když usoudil, že má správný směr, vypustil projektil, který za minutu vybuchl nedaleko střel. Uvolněné teplo a neutronové záření narušily elektronické mozky a řízené střely se vzdalovaly ve spirálovém letu.
Jeff neztrácel ani okamžik a zrychlil na maximum. „Detektory určitě zaznamenaly výbuch a dole si myslí, že jsme mrtví. Teď je nejvhodnější chvíle zmizet."
Paul zaklel, čímž dal najevo, že se probírá. Joe a Sylvia byli ještě v bezvědomí. Jeff dál pevně svíral řízení. Z nosu mu vytékal pramínek krve, který svědčil o tom, že mu taky není do zpěvu. Gil se zájmem sledoval manévr.
„To jsem blázen," zabručel Paul. „Nikdy jsem si nemyslel, že se těm střelám dá uniknout."
„Chodil jsi jenom na Akademii, kamaráde," posmíval se mu Jeff. „Já měl ale pirátskou akademii. Abys přežil do mýho věku, chce to zatraceně štěstí a ještě víc fortelu."
„Vy musíte být ze železobetonu, když vydržíte takové přetížení."
Jeff se pousmál.
„Měl jsem dobrej výcvik. Nevím, co nás ještě čeká, ale děkuju vám, že jsem ještě mohl zažít takový vzrušující okamžiky. Na Zemi jsem se otravoval a pochopil jsem jedno. Jestli mám umřít, tak jedině na můstku lodi nebo v pořádný rvačce."
„Zatím bude lepší, když zůstanete naživu," poznamenal Gil. „Měl byste přejít do subprostoru. Naprogramuju to." Jeff se podíval na mladíka, který bušil povely do klávesnice jako nějaký zkušený astronaut. Paul Steman zatím pomáhal Joeovi a Sylvii, kteří se zrovna probírali.

14

Od úniku ze Země uplynuly tři dny. Na Neptunu vládla radostná nálada. Byli v subprostoru a nehrozilo jim žádné nebezpečí. Gil využil odpočinkové fáze k tomu, že trávil hodně času v Sylviině kabině.
Potom Paul všechny svolal, aby se poradili o dalším postupu.
„Nejjednodušší bude," řekl, „když se přiblížíme k Terranii XV, pak zaútočíme přímo na Sandersovu vilu a vypustíme všechny jaderné střely."
„To bude pěkný ohňostroj," poznamenal Gil, „ale pochybuju, že se to podaří."
„Proč by ne?"
„Považuješ nepřátele za naprosté blbce? Už vědí, že se nám podařilo uniknout. Jak dlouho jim podle tebe potrvá, než uhodnou, kam máme namířeno? Budou chránit jediné místo. Vsaď se, o co chceš, že jakmile se vynoříme ze subprostoru, snese se na nás mračno střel. Pokud nebudou chtít ukořistit Neptun, a hlavně náklad, na který Sanders tak toužebně čeká. Pak na to půjdou jemněji."
„Co to vlastně vezeme a k čemu to bude?" nadhodil Jeff.
„Už jsem se na to díval. Pokud tomu dobře rozumím, tak v některých bednách jsou konstrukční díly generátoru umělých kosmických paprsků."
„Nechápu, k čemu to Sanders potřebuje," vrtěla hlavou Sylvia.
„Sanders jen provádí rozkazy," odpověděl Gil. „Poslouchá křišťál."
Paul Steman si divoce zajel do vlasů a zavrčel:
„Když nemůžeme vystoupit poblíž Terranie, jak potom splníme úkol?"
„Potřebovali bychom vyměnit loď," řekl Gil. „A s tou by se nám třeba podařilo přistát."
„To se snadno řekne, bráško," ozval se Jeff. „A to si jako myslíš, že lodě jsou k mání jen tak?"
„Nebylo by to poprvé, co byste ukořistil cizí loď," poznamenal Gil. „Ale nemyslím si, že se musíme dát na pirátství. Ta Garfova loď je možná pořád na prodej."
Jeff zvolna pokýval hlavou.
„To by bylo řešení. Jenže Garf bude chtít platit hotově a tolik nikdo z nás u sebe nemá."
„Jak si tu platbu bude představovat?"
Jeff vytáhl z kapsy plastikovou kartu s nápisem 1000. „V dolsech, jako je tenhle, a budeme jich

potřebovat pár set.“
Gil si kartičku vzal a dlouho si ji prohlížel.
„Zdá se, že tohle si u těch vyvržen ců zas tak často neviděl,“ poznamenal posměšně Jeff.
„Kdybych takovéhle peníze dokázal vyrobit, bylo by po problémech,“ řekl Gil.
„To ano,“ souhlasil Jeff, „jenže to se ti nepodaří. Ztroskotali na tom i větší chytráci než ty. Ty karty jsou totiž magnetický a nejdou falšovat.“
„To zvládnu. Žádný strach.“
Paul se postavil na Gilovu stranu. „On to fakt dokáže.“
„V tom případě abychom změnili kurz,“ řekl lhostejně Jeff.
„Není třeba. Už jsem ho naprogramoval na Terranii XIII,“ usmál se Gil.
„Ten kluk si vážně dělá, co chce,“ ozval se Joe, který až do té chvíle mlčel. „Když si na něj nedáme pozor, za chvíli bude celý expedici velet sám.“
Sylvia a Paul se rozesmáli.
„Ani nevíš, jakou máš pravdu,“ odpověděl mu Paul. „Před odletem ho Khov povýšil na plukovníka a jmenoval ho velitelem expedice.“
Joeovi poklesla úžasem čelist a Jeff jen zamyšleně pokýval hlavou.
„Generálovi to skutečně myslí,“ poznamenal.
Gil zatím odešel do své kabiny. Položil tisícovku na stolek a dlouze se na ni zahleděl. Vzduch se zatetelil a vedle karty se objevila druhá.
„Je to snazší, než jsem čekal. Takže hurá do toho!“

15

„Za půl hodiny vystoupíme ze subprostoru,“ hlásil Paul.
„Možná po nás už vyhlásili pátrání,“ poznamenal Gil. „Nedal by se Neptun nějak pozměnit?“
Paul se zamyslel a pak otevřel astronautickou ročenku. „Změnit vzhled nejde, protože naše loď je z velice charakteristické a omezené série. Ale je tu loď stejné řady – Pluton. Ta odletěla na dálkový průzkum, ještě než nás Khov poslal do akce. Pokud policajti na Terranii XIII nebudou moc zvědaví, mohlo by to vyjít.“ Gil podal Jeffovi tlustý balík.
„Tady máte ty peníze. Doufám, že to Garfovi bude stačit.“
Jeff si kartičky prohlédl a uznale hvízdl.
„S takovým talentem nechápu, co děláš tady, chlapče.“
„Připravte se na přechod,“ upozornil je Paul.
Když se Paul Steman probral po obvyklé nevolnosti, ke svému úžasu zjistil, že Jeff a Gil jsou už dávno vzhůru. „Měli byste kontaktovat základnu na Terranii XIII,“ nadhodil Jeff.
Zakrátko se na obrazovce ukázal operátor z řídicí věže. „Tady Pluton,“ ohlásil se Paul. „Dostali jsme se do magnetické bouře a zanesla nás do vaší blízkostí. Žádám o souhlas s přistáním. Potřebujeme provést nutné opravy.“
„Přejděte na oběžnou dráhu, já si zatím vyžádám instrukce. Předávám souřadnice.“
Operátor řekl řadu čísel a obrazovka zase pohasla. Paul se řídil jeho příkazy a navedl loď na určenou dráhu. Za dvacet minut se obrazovka opět rozsvítila.
„Vše v pořádku, Plutone. Pokud se chcete vylodit, nezapomínejte, že se musíte řídit zákony naší planety. Můžete zahájit přistávací manévr. Máte vyhrazenu dráhu 27. Příjemný pobyt na Terranii XIII. Konec.“
Když loď dosedla, Paul vypnul motory a otočil se k přátelům.
„Zatím všechno probíhalo, jak mělo, ale obávám se policejní kontroly, zvlášť jestli to bude tentýž policista jako minulý týden.“
Jeff se zasmál a řekl: „Vy hezky zůstanete na lodi. Ven půjdeme jen Gil a já.“
„Ale vás už mají taky v záznamu.“
„Kdysi jsem tady často přistával. Jsou tu východy pro pašeráky a podobnou lepší společnost. A bez kontroly. Stačí strčit tisícovku do počítače, kterej ovládá východ.“
„Velice praktické,“ poznamenal jedovatě Joe O’Hara, jako by se nedokázal smířit s tím, že někdo může

tak snadno obcházet zákony.
„To ano," přitakal Jeff, „ale není to bez nebezpečí. Přílet není oficiálně zaznamenán, takže místní policie má neomezený možnosti. Někoho třeba zatkne pro nějakou prkotinu a ten člověk beze stopy zmizí. Věřte mi, že ti, co používají tuhle cestu, si netroufnou spáchat ani ň. Ale už jsme ztratili dost času. Bude deset večer místního času. Při troše štěstí najdem Garfa v Edenii. Jdeme, synku."
Jeff zavedl Gila na méně osvětlený konec astroportu. Sešli do betonového podzemí, kde chodbu zahrazovala těžká kovová vrata.
Jeff strčil tisícovku do zdířky a vrata se hned otevřela. Venku si půjčili vozidlo bez řidiče a rozjeli se k městu, ale dávali si pozor, aby nepřekročili povolenou rychlost.
Edenia se od jejich poslední návštěvy v ničem nezměnila a připadalo jim, že se tam producírují stále tytéž tanečnice.
Jeff sebevědomě zamířil k baru a poručil si pití. Pak se opřel o bar zády, pomalu upíjel a sledoval sál.
„Třetí stůl vlevo," pošeptal mu Gil s úsměvem. „Má dámskou společnost, ale jinou než posledně."
Jeff pokýval hlavou.
„Myslím, že tě nemám už co učit. Ještě si dáme skleničku. Nesmíme to uspěchat."
Zakrátko k nim přistoupila břidličnatá animírka s výstřihem skoro až na břicho a řekla:
„Kapitán Garf vás zve ke stolu."
Jeff sklouzl ze stoličky a šli si s Gilem přisednout ke Garfovi.
Zpočátku se hovořilo o všem možném a o ničem.
„Rád bych si promluvil o obchodu," řekl Jeff, když dopili první láhev. „Jsi schopnej mě poslouchat?"
Garf zaburácel smíchy.
„V životě jsem nebyl tak střízlivej jako teď!" Plácl obě dívky do ramene.
„Jděte pro další flašku a pak zmizte. Vraťte se tak za hodinku."
Když sklenice měly opět rozumnou hladinu alkoholu, Garf se na Jeffa upřeně zadíval. „Tak, a teď poslouchám," prohlásil.
„Myslím, že bych měl zájem o Polaris. Kolik za ni chceš?"
Pirátovi se zištně zablýsklo v očích.
„Je to pro tebe báječnej obchod," poznamenal. „Minule] tejden jsem ji prohlížel a je ve vynikajícím stavu."
„Kolik?"
„Příteli ji přenechám za půl melounu."
„To je na mě moc. Za takový prachy ji nikdy neprodáš, a navíc musíš platit parkovací taxu a ta dělá, pokud vím, pět set denně. Nabízím ti tři sta tisíc."
Několik minut se vášnivě smlouvalo, nakonec dospěli ke čtyřem stům tisícům.
„Tak dobře," zaúpěl Jeff, „ale chci odstartovat ještě v noci."
„Proč ne. Ale ukaž peníze." Jeff vytáhl z kapsy hrst karet.
„Prachy mám a dám ti je na astroportu za kupní smlouvu."
Garf po jedné kartě sáhl, chvíli si ji prohlížel a potom vstal.
„Připrav se na útěk," pošeptal Jeff Gilovi. „To je průser. Jde k měniči. Ten hned pozná falešný prachy."
„Klid," řekl Gil. „Odevzdal jsem kvalitní práci." Garf se vrátil a tvářil se spokojeně.
„Jdeme na to. Rád bych viděl zbytek." Opustili Edenii a Garf ukázal na temnou ulici. „Tamhle mám vůz, odvezu vás."
Jeff přikývl, ale využil toho, že pirát šel před nimi, a zašeptal:
„Bacha. Ti dva, co vyšli za námi, se mi nelíbí."
„Všiml jsem si jich, postarám se o ně. Vy jděte za Garfem."
Jeff dohonil piráta, Gil se zatím zastavil a opřel se o zeď. Brzy se vynořily dva stíny s pistolemi. Gil se na ně upřeně zahleděl. Muži se zastavili.
„Chce se mi hrozně spát…," řekl jeden.
Krátce nato se oba svalili a začali chrápat. Gil si posloužil jednou pistolí a doběhl Jeffa.
Garf šel ještě asi minutu, pak se zastavil a otočil se k Jeffovi.
„Rozmyslel jsem si to. Loď si nechám. Ale ty mi dáš prachy. Lituju, že to postihlo zrovna tebe, Jeffe, ale

takovou sumu si nemůžu nechat ujít. To jistě chápeš.“
Gil zvedl pistoli a mrazivým hlasem poznamenal:
„Dal jste slovo. Dopustil byste se vážné chyby, kdybyste je nedodržel.“
„Zemřeš!“ vyštěkl Garf. „Palte!“ Nestalo se nic.
„Vaše pomocníky jsem zneškodnil. A teď nás odvezte na astroport, nebo vás změním na škvarek.“
Garf kapituloval.
„Vyhrál jsi, Jeffe,“ řekl s křečovitým úsměvem. „Byl to samozřejmě jen žert. Přece bych neokrad starýho kamaráda.“
„To víš, že jo,“ řekl Jeff a vzal ho za loket. „Pořád jsme přátelé. Všechno dobrý. Ale dej si pozor. Ti mladí nemají vždycky smysl pro humor a chvíli jsem se tak trošku bál, že tě zabije.“
Garf si otřel zpocené čelo. Formality s prodejem rychle vyřídili přes právní počítač.
Pirát podal Jeffovi ruku.
„Hodně štěstí. Ale ten kluk nestačí. Nemám ti sehnat posádku? Během dvou hodin ti dodám správný chlapy.“
„Namáháš se marně, příteli. Nech si je. Zbav se naděje, že mě uvidíš s kudlou v zádech. Gil by je stejně vyřídil.“ Gil a Jeff přešli plochu a nastoupili do Polaris. „Sjedeme testy.“
Za dvě hodiny Jeff prohlásil: „Garf je lump, ale loď měl rád. Všecko v pořádku. Dokonce nám tu nechal i silný střely.“
Zapnul vysílačku a zavolal Neptun.
„Můžeme odstartovat, ale musíme doplnit výzbroj. A protože tady bysme na sebe upoutali pozornost, musíme si dát rande na jednom nedalekým asteroidu. Jeho souřadnice jsou…“

16

„Střely přesunuty,“ oznámil Paul. „Teď už skutečně můžeme vyrazit. Joe zůstane na asteroidu s Neptunem. Loď je dobře schovaná a nikdo si jí nevšimne. Budeš na stálým přijmu na kanálu 267. Když nám to nevyjde, víš, co zbývá: sebevražedná akce.“
Joe O’Hara jen pokrčil širokými rameny. „Nestarej se, Paule. Rozkazy přece znám. Vystoupím s Neptunem v bodě BX 780 71 55. Všechny střely se vyřítí na Terranii XV. I kdyby tam byla celá flotila Unie, nezabrání mi v tom.“
Ostatní si nastoupili do Polaris. Jeff jako by omládl o dvacet let. Něžně odstartoval, naprogramoval počítač a ohlásil:
„Jsem připraven přejít do subprostoru.“
Když měli přechod za sebou, Gil a Sylvia vstali a zamířili ke kabinám. Zcela automaticky došli k Sylviině kabině, ale na prahu se Gil zastavil.
„Promiň, ale právě mě něco napadlo a rád bych si to ověřil.“
Po zbylé dva dny prakticky nevyšel z dílny. Když se nakonec ukázal, měl na krku kovovou kostku o hraně dvaceti centimetrů.
Nestačil ani přátelům vysvětlit, oč jde, protože ho Jeff přerušil:
„Vystupujeme! Doufejme, že na nás hned nezaútočí.“ Lodí se rozeznělo zvonění a Jeff rychle stiskl tlačítko. Na obrazovce se ukázal jakýsi voják.
„Soustava Terrania XV je uzavřena. Okamžitě se vzdalte. Pokud do pěti minut neuposlechnete, musím vás sestřelit.“
„On nežertuje,“ vzdychl si Paul. „Podle výrazu je pod vlivem křištálu. Detektory zjistily, že planetu střeží pět bitevních lodí. Nemáme šanci.“
„Neukazujte se na obrazovce,“ nařídil Jeff. „Zkusím s ním diskutovat.“
Přistoupil k mikrofonu a řekl:
„Jsem tady místo kapitána Garfa a vezu něco, co si guvernér Sanders objednal. Než zahájíte palbu, měl byste se ho zeptat. Jinak by to mohl být konec vaší skvělý kariéry.“
Na tváři velitele bojové lodi bylo jasně patrné, jak se pokouší uvažovat.
„Zůstaňte na dosavadní dráze. Zeptám se.“ Jeff přikývl.

Za čtvrt hodiny byl opět navázán kontakt a na obrazovce se ukázal sám Sanders.
„Kdo jste?“ zeptal se suše. „Kde je Garf? A co vezete?“
„Byl jsem Garfův společník. Jenže Garf pověsil řemeslo na hřebík a já od něj odkoupil loď. Tady je seznam věcí, co vám můžu prodat.“
Jeff mu vyjmenoval inventář podpalubí Neptunu, který sestavil Gil.
Sanders souhlasně pokýval hlavou.
„To jste ten materiál koupil současně s novou lodí?“ zeptal se až příliš lhostejně.
Jeff mu na to neskočil. Guvernér věděl z Paulova a Gilova křištálu o všem, co se dělo při jejich první návštěvě na Terranii XIII.
„Garf se o nic nepostaral, protože se chtěl na všechno už vykašlat. Ale dal mi vaše požadavky a mně se to podařilo sehnat, ale byla to fuška!“
Guvernéra to zřejmě přesvědčilo. „V tom případě můžete přistát.“
„Moment!“ ozval se Jeff. „Ještě jsme nemluvili o placení!“
„Nejste v takové situaci, abyste mohl smlouvat. Nařizuji vám přistát.“
„A já vás zase varuju, že jsem dal do nákladovýho prostoru nástrahy. Na zemi najdete jenom šrot.“
Sanders se znechuceně zašklebil. Na chvíli se zamyslel. Zřejmě mu někdo předával instrukce.
„Kolik chcete?“
„Čtyři sta tisíc v pětistovkách a tisícovkách.“
Guvernér sebou trhl, částka ho překvapila, ale nakonec souhlasil.
„A ještě něco,“ dodal Jeff. „Na astroportu vám budu vydán na milost a nemilost. Radši bych přistál někde jinde.“
„Ale já vám dávám své slovo!“
„V obchodech nemá slovo žádnou váhu,“ odbyl ho Jeff. „Chci přistát na plošině čtyřicet kilometrů od vaší nový rezidence. Vezmete si vůz a přijedete s penězi sám. Když bude všecko v pořádku, vyložím materiál, odstartuju a vy si ho pak dáte převézt.“
„A kdo mi zaručí, že jakmile budete mít peníze, neuletíte?“
„Nejsem blázen,“ zasmál se Jeff. „Jak bych mohl uletět, když kolem planety hlídkuje šest bitevních lodí?“

Sandersovi nezbývalo, než na podmínky přistoupit. „Dobrá, přistaňte na místě, které jste si zvolil. Dám vědět hlídkovým lodím.“
„Nezapomeňte na ty peníze,“ připomněl mu Jeff, než vypnul spojení.
„Skvělý,“ zamnul si Paul ruce. „Můžeme vypálit rakety přímo do cíle!“
„Než to uděláme,“ ozval se Gil, „rád bych přišel na kloub tajemství Terranie XV.“
Polaris planetu dvakrát obletěla, potom zbrzdila, vnořila se do horních vrstev atmosféry a zvolna klesala k zemi. Brzy se jim na obrazovce ukázal Sandersův palác.
„Pokusím se přistát co nejblíž,“ řekl Jeff. „Aspoň našemu milýmu guvernérovi ušetříme cestu. Koukněte, už vyjíždí.“
„Jak se chceš dostat do tak přísně střežený budovy?“ vyzvídal neklidně Paul. „Už poprvé nám to nevyšlo…“ Gil se jen usmál a poklepal na kostku, kterou měl na krku.
„Od té doby jsem se hodně naučil a mám chuť udělat takový pokus.“
„No dobře,“ podvolil se Paul. „Dělej si, co chceš, ale já naprogramuju rakety. A při sebemenším ohrožení je odpálím, i kdyby měla zařvat celá planeta.“
Polaris lehce dosedla na zem a krátce nato k ní dojelo guvernérovo auto. Sanders vystoupil a nesl kufřík.

„Jdu mu naproti,“ řekl Jeff. „Hlavně se teď neukazujte, poznal by vás.“
Jeff pomalu sešel po schůdcích a zamířil k Sandersovi. Guvernér otevřel kufřík a ukázal mu obsah.
„Tady jsou peníze,“ pravil suše. „Chcete si je ověřit?“ Jeff si namátkou jednu kartu vybral, chvíli si ji prohlížel, potom se usmál a sáhl po kufříku.
„Plně vám důvěřuju, pane guvernére.“
„Kde je zboží?“
„Pečlivě uloženo v nákladovém prostoru.“

„Chci se podívat.“
„Račte dál.“
Sanders trochu váhal, ale pak vystoupil po schůdcích a vešel do lodi.
Tam už čekal Gil. Z kovové kostky na jeho krku vyšel pronikavý hvizd. Sanders se zašklebil bolestí, snažil si ucpat uši, ale hned se skácel v bezvědomí na zem.
„Co se stalo?“ divil se Paul. „Právě jsem ho chtěl složit a sebrat mu křišťál.“
Gil se usmál.
„Pokus se podařil. Křišťál už není.“
„Co je to vlastně za přístroj?“ zajímala se Sylvu.
„Obyčejný generátor ultrazvuku. Zjistil jsem, že ten kámen, co jsme měli pod kůží, je velice složitý, ale v zásadě se jedná o křišťál. Stačí obyčejný svazek ultrazvukových vln, který ho nejdřív rozvibruje a pak zničí. A právě to se stalo.“
Sanders zasténal, pomalu se probíral.
„Honem ho obživte. Musím jednat, dřív než se jeho páni začnou zneklidňovat, že se přerušilo spojení. Paule, budeme s vámi ve stálém kontaktu. Kdyby se něco dělo, spusťte ohňostroj a přivolejte na pomoc Joea.“
„Kdo jste a kde to jsme?“ zablábolil Sanders.
„Jsme agenti Pozemské unie, vyslal nás generál Khov. Nemáme čas vysvětlovat vám, proč a jak jste byl nemocný. Uvědomte si, že několik měsíců jste byl pod vlivem cizí entity.“
Sanders si přejel dlaní po čele a nechal se odvést do vozu. Jeff si sedl k řízení.
„Na co si vzpomínáte naposled?“ zeptala se Sanderse Sylvia.
Guvernér horečně přemýšlel.
„Když jsme hloubili základy pro palác, objevili jsme velkou jeskyni. Šel jsem ji prozkoumat a dostal jsem se do velkého sálu. Ze stropu vycházelo světlo, byl z nějakého kamene. Paprsky se soustředily na veliký křišťál, který svítil jako slunce. Byl jsem jako očarován a už ani nevím, jak dlouho jsem se na něj díval. A pak jsem si všiml, že mám pod nohama cosi lesklého. Myslel jsem, že je to diamant. Chtěl jsem ho sebrat, ale hned jsem ucítil prudké pálení. A pak už mám všechno pomotané, jen takové útržky, asi jako když se vzbudíte po snu a nedokážete si ho plně vybavit.“
„Ten křišťál musíme zničit,“ prohlásila Sylvia. „A vy nám pomůžete. Na vás stráže určitě střílet nebudou.“

„Na to moc nespoléhej,“ brzdil její nadšení Gil. „Náš protivník už ví, že se Sanders vymanil z jeho vlivu, a bude ho považovat za nepřítele.“
„Už je to tady,“ zavrčel Jeff. „Zátaras. Co mám dělat?“
„Zpomalte,“ nařídil Gil. „Vidím jen šest vojáků. Stojí hezky pohromadě, zneutralizuji je.“
Když byli od zátarasu dvacet metrů, Gil použil ultrazvukovou kostku. Vojáci hned upustili zbraně a skáceli se k zemi.
„Vpřed,“ zavelel Gil. „Musíme se dostat k paláci co nejrychleji.“

17

Za necelé dvě minuty zastavili před hlavním vchodem. Naštěstí byl otevřený a hlídali ho jen dva muži, které Gil rychle zneškodnil.
Vyskočil z vozu a křikl:
„Sylvie a Jeffe, za mnou a neváhejte použít pistole nebo granáty.“
Přeběhli nádvoří a vnikli do prostorné haly. Sylvia se zachvěla hrůzou, když v ní poznala místo, kde jí vsadili křišťál. Gil krátce zaváhal.
„Vchod do podzemí je tamhle!“ vykřikl naštěstí Sanders. „Aspoň podle plánů by tam měl být. Nevím, jestli se později nezměnily.“
Gil zapnul ultrazvukový vysílač na plný výkon a hlídkující vojáci se skáceli jako kuželky. Vzápětí se zablesklo a Gil sebou trhl.
„Promiň, synku,“ řekl Jeff, „ale jeden tě chtěl zezadu sejmout. Na tohle jsi ještě příliš mladej.“

Gil zvolna scházel po betonových schodech. Dvakrát jim do cesty vstoupili strážní, ale Gila nepřekvapili. Nakonec dorazili k masivním kovovým dveřím.
Jeff překážku prozkoumal.
„Zkusím je vyrazit dvěma granáty, ale nevím, nevím. Tohle by chtělo dezintegrátor."
Gil ho s úsměvem odstrčil.
„Já na to půjdu jednodušeji. Ale musím se plně soustředit. Vezměte si kostku a kryjte mi záda."
Jeff převzal kostku, ale co chvíli se díval na Gila.
Gil nehybně stál s přivřenýma očima a křečovitě staženým obličejem. Z těla jako by mu vycházela nazelenalá pára, která ulpívala na kovových dveřích. Uplynulo několik vteřin a pára jako by se vsákla do kovu. Dveře se zachvěly, začaly praskat a za dvě minuty se rozpadly v prach. Gil otevřel oči a vzal si zase od Jeffa kostku.
„Myslím, že můžeme jít dál. Bylo to těžší, než jsem čekal. Musel jsem narušit molekulární strukturu kovu."
Po deseti metrech je schody zavedly do rozlehlé jeskyně. Pozemšťané se zastavili jako očarovaní. Sanders ani v nejmenším nepřeháněl. Klenba byla skutečně průsvitná. Světlo se soustřeďovalo doprostřed síně, kde na žulovém podstavci stál obrovský křišťál vejčitého tvaru, vysoký asi dva metry. Vycházelo z něj mnohobarevné, měňavé světlo. Fascinovaně hleděli na rej světelných paprsků, jejichž intenzita a barva se měnily.
Náhle pocítili neuvěřitelně silný psychický útok. Sylvia vykřikla a chytla se za hlavu. Cítila, jak do ní vniká jakási myšlenka, a nedokázala se jí ubránit. Nepomohl jí ani speciální výcvik proti parapsychickým vlivům.
Všechny překážky, které té myšlence stavěla do cesty, se rozpadaly. S hrůzou viděla, jak Sanders padl na kolena a plazí se k podstavci, před nímž ležela desítka křišťálků.
„Ne!" vykřikla, anebo si to aspoň myslela. „Sandersi, nepřibližujte se, nesmíme se znovu dostat do vlivu křišťálu!"
Ve skutečnosti jenom zapípala. Veškerá vůle ji opouštěla. Klesala k zemi.
Skoro lhostejně se podívala na Jeffa. Starý astronaut měl stažený obličej. Po tvářích mu stékaly velké kapky potu.
Pomalu zvedal pistoli, pomalu, jako by vážila tuny. Zřejmě chtěl na křištál vystřelit. Ten boj jako by trval věčnost. Chvíli se zdálo, že se to Jeffovi podaří. Dostal pistoli do jedné přímky s křišťálem a stačilo jen lehce stisknout spoušť. V té chvíli mu však došly síly. Pistole prudce sjela dolů, vyklouzla mu z ruky a dopadla na zem.
„Uchopte křišťál!"
Pozemšťanům se dral do mozku neúprosný rozkaz. Sanders už natahoval ruku, popadl křišťál, zařval a omdlel. Jeff se snažil vzdorovat, ale začínal už klesat k zemi. Ještě se otočil ke Gilovi, který tam stál se zavřenýma očima.
„Kostka," blekotal Jeff, „synku, kostka, prosím…" Mozkem mu projížděly vlny bolesti. Ani si nevšiml, že nazelenalá pára, kterou v záblescích křišťálu téměř nebylo vidět, se šíří podzemním sálem a ulpívá na velkém křišťálu.
Sylvu sténala, téměř neviděla, hlava ji bolela, plazila se po zemi stále blíž ke křišťálu.
„Gile… pomoc…"
Čas jako by se zastavil. Pozemšťané ani nevěděli, zda uběhly minuty nebo hodiny. Ale připadalo jim, že psychická vlna, která se jim zadírala do mozku, poněkud slábne. I křišťál nezářil už tak pronikavě.
Útok ustal stejně náhle, jako začal. Jeff vstal, vrávoravě udělal pár kroků a zpocený byl jako myš. Zmateně se rozhlédl kolem sebe. V jeskyni nyní vládlo přítmí. Mechanicky napřáhl ruku a pomohl Sylvii na nohy. Dívka vzlykala. V té chvíli se Sanders vrhl kupředu.
„Křišťál! Musím chránit křišťál!"
Jeff zareagoval skoro pudově. Uhnul stranou, a jak Sanders kolem něj proletěl, uštědřil mu ránu do zátylku a ten se skácel k zemi.
Gil otevřel oči a spokojeně se usmál. Přistoupil k Sylvii a sevřel ji v náruči.
„Slyšel jsem, jak mě voláš, ale měl jsem moc práce, nemohl jsem ti odpovědět. Klid, už je to za námi."

„Co se to dělo? Takový strach jsem v životě nezažila. Nechápu, jak jsi tu příšernou psychickou sílu dokázal zvládnout.“
„Jen jsem se přitiskl ke křišťálu a absorboval většinu jeho energie. To byla hostina! Mám dost na léta a už vám nemusím drancovat elektrárny.“
Křišťál byl nyní mdlý, matný, pohaslý. Tu a tam z něj občas vyšlehl chabý paprsek.
„Ne že bych tomu moc rozuměl,“ ozval se Jeff, „ale soudím, že by nebylo na škodu ten křišťál úplně zničit. Proč jsi nepoužil ultrazvuk?“
„Neničím, když na to můžu jít jinak. A kdyby ten křišťál vybuchl, uvolnilo by se tolik energie, že by se rozpadla celá planeta.“
„A hrozí ještě nějaký nebezpečí?“ chtěl vědět Jeff.
„Neřekl bych.“
„Takže zapni kostku a skoncuj to. Není nic nebezpečnějšího než nechat nepřítele, aby nabral sil. Takhle můžeme prohrát celou bitvu.“
Gil se zatvářil nesouhlasně.
„Určitě máš pravdu, ale stejně bych to chtěl nejdřív pochopit,“ vzdychl si. „Ten obrovský minerál i ty, co jsme měli v těle, jsou plné energie, ale ve skutečnosti slouží pouze jako psychické zesilovače. Chci přijít na ty, kdo jsou otci této myšlenky.“
„Jednou na to přijdeme,“ ujistil ho Jeff naštvaně, „ale stejně si myslím, že je nebezpečný nechat jim ten křišťál k dispozici. A co když si může obnovit energii? Jestli nepoužiješ ultrazvuk, zkusím to s granáty!“
Gil neochotně sáhl po kostce.
„Počkejte, neničte nás!“
Byla to slaboučká psychická vlna, ale Sylvia i Jeff ji jasně vnímali. Trhli sebou.
Gil se okamžitě soustředil a zareagoval.
„Jak spolu můžeme komunikovat?“
„Díky křišťálu vnímáme vaše myšlenky, ale nikoli myšlenky vašich přátel, ti nemají telepatické schopnosti.“
Mladík o tom hned informoval přátele.
„Máme jedinečnou příležitost, jak konečně odhalit pravdu.“
Jeff byl i nadále nedůvěřivý.
„Dej si pozor, synku. Nenechej se ukecat. Nezapomeň, že mluvíš z pozice síly.“
„Ale to není důvod, proč bych jí měl nadužívat a ničit něco, čemu nerozumíme. Budu vám přesně opakovat, co i mi sdělí.“
„Jsem pro, ale granáty jsou přichystaný.“
Gil přivřel oči:
„Můžeme se setkat?“
„Cítím, že jste upřímný a netoužíte po odplatě. Škoda že jste do té jeskyně nevstoupil první vy. Zřejmě by nedošlo k tomu strašlivému nedorozumění. Ukážu se vám, ale zachovejte si chladnou krev, protože vypadáme jinak než vy.“
„Zaručuji vám, že se nikdo ani nehne.“

18

Několik minut uplynulo v naprostém tichu. Potom zaslechli zvláštní zvuk. Na druhém konci jeskyně se odklopily dveře a ke křišťálu se zvolna plazil tvor, připomínající hada. Vypadal jako pozemský hroznýš, ale tělo měl pokryté načernalými šupinami, které při plazení skřípaly. Hlava byla dost veliká, hranatá, rovněž šupinatá a s rohovitým zobákem.
Pozemšťané ustoupili a Jeff už sahal po pistoli.
„Ničeho se nebojte, cizinci. Vždyť jsem vás upozornil, že vypadám poněkud jinak. Vím, že vás napadá množství otázek. Nejjednodušší bude, když vám shrnu dějiny našeho druhu.“
Gil požádal Sylvii, aby zapnula vysílačku a spojila se s lodí.
„Sledoval jsem vás,“ ozval se Paul Steman, „a málem jsem už vypálil na palác. Jak na tom jste?“

„Připrav se, budeš nahrávat, co nám bude Gil tlumočit."
Had se napřímil a nazelenalýma očima pohlédl na Gila. „Naše dějiny jsou staré desítky tisíc let. Původně jsme byli jen jeden druh plazů mez desítkami jiných, jež obývají naše bažiny. Postupně jsme však získávali inteligenci. Zůstávala však jen teoretická, protože jsme neměli to zásadní, co by nám umožnilo technický rozvoj jako vám, tedy ruce."
Pozemšťané zamyšleně přikývli.
„Měli jsme jen psychickou sílu a ta nám nejdřív umožnila komunikovat mezi sebou, potom ovlivňovat primitivní mozky ostatních zvířat. Díky tomu jsme se dokázali bránit a přežít. Po několika stoletích jsme zjistili, že mezi sebou komunikujeme snáze a na větší vzdálenosti, když jsme v blízkostí tohoto skalnatého výběžku. A objevili jsme křišťál, zvláštní nerostnou entitu, která dokáže zesilovat myšlenky a akumulovat energii."
„Světelnou?"
„Nikoli. Průhledná klenba má tu zvláštnost, že láme kosmické paprsky a soustředí je přímo na křišťál. Díky tomuto psychickému zesilovači jsme se mohli shromažďovat, komunikovat na velké vzdálenosti, organizovat se. Mohli jsme zvyšovat své vědomosti, ale stále jen teoreticky. Bylo třeba staletí, aby křišťál absorboval dostatek kosmického záření. A tehdy na naší planetě přistáli pozemšťané. Několikrát jsme se vás snažili kontaktovat, ale bohužel jste nedokázali přijímat psychické vlny a řada z nás zahynula, protože jakmile se ukázali, vaši lidé po nich začali střílet."
Gil přátelům tlumočil „hadova" slova a napadlo ho, jaká je škoda, že lidé nejdřív zabíjejí a teprve pak se snaží pochopit.
„Nehledáme výmluvy, ale možná uznáte, že se jen bráníme. Uchýlili jsme se do bažin a kdykoli se do nich nějaká expedice pokoušela dostat, zvýšili jsme přirozenou agresivitu tvorů, již je obývají. Jediná skupina, tedy vaše, dokázala přežít několik dní v bažinách, a to díky vám. Nyní už chápu proč. Takhle by se to mohlo táhnout po staletí, vy byste měli zemi a my bažiny. Bohužel guvernér dostal ten nešťastný nápad, že si postaví palác. V myšlenkách, které jsme zachytili, byl úmysl jeskyni zničit a zalít ji betonem. Museli jsme se nějak bránit. A tu jednoho z nás napadlo, že bychom mohli použít úlomky křišťálu. Už první výsledky předčily naše očekávání. Z pozemšťanů se staly poslušné loutky. Stačilo, když jsme zavedli křišťál až do nervové soustavy a dali pozor na to, aby zůstal pod kůží a nepoškodil žádný orgán. Potom jsme se začali zajímat o vaši civilizaci a ta nám dodala neočekávané množství informací. Snažili jsme se zesílit energetický výkon křišťálu. A tak prostřednictvím Sanderse a několika bezohledných dobrodruhů se nám podařilo zajistit materiál, který zvýší koncentraci kosmických paprsků."
Až nyní si Gil všiml, že v jednom rohu jeskyně je množství všelijakých vědeckých přístrojů.
„Vyžadovalo to hodně energie, ale díky Sandersovi jsme se mohli napojit přímo na vaši jadernou elektrárnu. Tím se naše psychická síla podstatně zvýšila a my uvažovali už o tom, že ovládneme celou planetu za pomoci lidí jako živých robotů, kteří za nás budou dělat činnosti, jež nemůžeme vykonávat my."
„Ale proč jste zaútočili na Pozemskou unii?"Nyní Gil vnímal cosi jako zahanbení.
„Jsme jako pozemšťané. Jsou mezi námi pacifisté i militaristé. Službu generála Khova znepokojovala situace na Terranii XV, a proto se rozhodli, že zahájí vyšetřování. A my použili jednu z vašich klasických metod – nejlepší obrana je útok – a doufali jsme, že ovládneme i Pozemskou unii. Proto jsme vyslali nositele křišťálů, aby převedli na naši stranu vaše nejvyšší představitele.
Problém byl ale v tom, že na takovou vzdálenost jsme nemohli řídit operace. Museli jsme misi naprogramovat relativně jednoduchými rozkazy, to byl váš případ. Jediný, kdo má vylepšené naprogramování, je jistý John O'Connor."
Guvernér, který se už probral, sebou trhl. „To byl přece šéf mého kabinetu!"
„Ovšem. Zůstal tady několik týdnů a byl mu indukován křišťál. Potom díky plukovníkovi Molkovi a po něm i generálu Khovovi jsme dostali prezidenta. Už jsme si mysleli, že máme vyhráno, navíc když O'Connor vystřídal Khova. Ale nepočítali jsme s vámi. Logicky jste se sem neměli nikdy dostat. Neměli jsme chtít zásilku, kterou vezl Neptun. To byla chyba."
„A proč jste ji tolik potřebovali?"
„Rozhodli jsme se, že křišťál převezeme na Zemi a tady necháme jen velký kus, který by dorostl díky

nainstalované aparatuře. Ale pro přepravu jsme nutně potřebovali umělý generátor kosmických paprsků. Jakmile by Neptun přistál na Zemi, mohli bychom přímo ovlivňovat nositele křišťálů a zvítězit. To je vše. Nyní jsme vám vydáni na milost, cizinče. Říkám cizinče, protože když jste dokázal vzdorovat psychickému vlivu křišťálu, nemůžete být pozemšťan. Pokud křišťál zničíte, můj národ bude uvržen tisíce let nazpátek, prakticky na úroveň zvířat, z nichž jsme se povznesli."
Gil zvolna pokýval hlavou. Zamyslel se.
„Máte pravdu. Jsem takový tulák po hvězdách a stavíte mě před velice ožehavý problém. Postavil jsem se na stranu pozemšťanů, protože jsem nemohl souhlasit se způsobem, jakým se zmocňujete jejich osobnosti, jejich života, jejich vědomí. Na druhou stranu však respektuji každou formu života a nechci vás zničit. Než se rozhodnu, musím se poradit se svými druhy. Můžeme se tady setkat zítra?"
Had návrh sice přijal, ale Gil vnímal v jeho mysli obavy. „Dávám vám své slovo, že nic proti vám ani proti křišťálu nepodnikneme, i kdybych se měl postavit proti pozemšťanům."
Had se otočil, ale ještě Gila varoval:
„Střezte se některých pozemšťanů. Křišťál ztratil příliš energie a už nemůžeme ovlivnit jeho nositele. Pořád jsou naprogramováni na poslední rozkazy a mohli by vás porazit."
Když had zalezl, Gil řekl:
„Jdeme. Tady se už nic nedozvíme."

19

Po nádvoří chodily hloučky dezorientovaných hlídek. Sanders v sobě naštěstí našel dostatek autority a dal nastoupit celou posádku. Gil je pro jistotu přejel ultrazvukem, aby z nich vytřídil ty, kteří ještě v sobě měli křišťál.
„Co se stalo," pronesl Sanders suše, „vám vysvětlím později. Nyní vám vydám jediný rozkaz. Opusťte palác a hlídejte ho. Nikdo nesmí vstoupit dovnitř. Jedinou výjimkou jsou tito tři astronauti. Proveďte!"
Pozemšťané nastoupili do Sandersova vozu a Jeff si sedl za volant.
„Vrátíme se na Polaris," řekl Gil, „a přeletíme na astroport. S guvernérem na palubě bychom neměli mít problémy. A potom musíme zneškodnit lodě hlídkující v soustavě."
Paul Steman s Gilovým návrhem souhlasil. Řídicí věž jim podle očekávání udělila souhlas s přistáním. Operátora překvapilo, když zjistil, že na palubě této pochybné lodi je i Sanders, ale za pár měsíců se toho stalo už tolik, že svůj údiv nedával radši příliš najevo.
Jakmile přistáli, Sanders přešel do řídicí věže a spojil se s bitevními loděmi.
„Rozkazuji vám, abyste se všichni okamžitě vrátili na Terranii XV. Velitelé lodí se sejdou ve velkém sále na astroportu."
„Doufejme, že uposlechnou," pronesla tiše Sylvia. Guvernér se smutně usmál.
„Doufám, že mi důvěřují…"
Zřejmě tomu tak bylo, protože brzy začala přistávat jedna loď za druhou.
Když důstojníci vstoupili do sálu, Gil, ukrytý za dveřmi, je ultrazvukem zneškodnil. Byli v bezvědomí a Sylvia je oživovala.
Gil připomněl Paulovi:
„Spoj se s Joem, určitě je celý nervózní, co se děje. Navíc se může stát, že budeme hodně rychle potřebovat Neptun, abychom se dostali na Zemi."
Když se důstojníci probrali, Paul Steman jim vysvětlil situaci. Aby je přesvědčil, musel jim pustit záznam z rozhovoru v jeskyni.
Velitel letky, plukovník Stone, suchý snědý chlapík s přísným obličejem a autoritativním hlasem, vykřikl:
„Ten zatracený křišťál musíme okamžitě zničit! Hned tam pošlu jednu jednotku."
„O tom může rozhodnout jedině prezident Unie," zarazil ho rázně Sanders.
„Právě jste nám řekl, že je pod jeho vlivem a nemůže rozhodovat. Jako nejvyšší zdejší důstojník přebírám velení nad planetou."
„Protestuji!" vykřikl Sanders. „Jsem guvernér a bez mého souhlasu nesmíte jednat."
„Byl jste příliš dlouho pod neblahým vlivem křišťálu, než abyste mohl střízlivě posoudit situaci."

„Všichni jsme tady byli pod vlivem, i vy, pane plukovníku," snažil se je uklidnit Paul.
„Vy mlčte, kapitáne! Překvapuje mě, že jste nejednal, když jste mohl. Tady nám žádní hadi rozkazovat nebudou."
„Nemáte právo…," pokusil se ještě jednou guvernér. „O tom si promluvíme později," odbyl ho plukovník Stone. „Zatím mám k dispozici šest lodí a to mi stačí."
„To neuděláte," řekl důrazně Gil, „protože jsem dal slovo, že dokud nerozhodne prezident, nebude se nic proti křišťálu podnikat."
Stone se na něj opovržlivě podíval.
„Já žádné slovo nedal a vy jste ten poslední, kdo by mi v tom mohl zabránit."
„To bych neřekl," odvětil Gil. Oči mu podivně zasvítily a plukovník se popadl za čelo.
„Máte pravdu," řekl pomalu. „Myslím, že my dva se můžeme dohodnout."
Sanderse náhlý zvrat natolik překvapil, že chtěl vstoupit do debaty, ale Paul mu to nedovolil.
„Pane plukovníku, musíme se spojit s velkoadmirálem Rostovem. Když jsme odlétali ze Země, on pod vlivem křišťálu nebyl."
Tím plukovníkovi připomněl, že existují ještě nějací nadřízení.
Stone se rázem změnil ve starostlivého a uvážlivého vysokého důstojníka.
„Možná by bylo vhodnější spojit se s ním z mé lodi," navrhl. „Komunikace probíhá ve vojenském kódu. Takhle to nebudou moci odchytit ani z prezidentova, ani z Khovova okolí."
Návrh byl přijat a astronauti přešli na můstek Andromedy. Po klasickém martyriu přepojování a přesvědčování operátorů se konečně na obrazovce ukázal velkoadmirál. Klidně si vyslechl plukovníkovo hlášení, které Paul potvrdil.
„Zvláštní," řekl nakonec. „To potvrzuje, co mi řekl generál Khov. Předpokládám, že je s vámi jistý Gil Gordon."
„Ano, pane admirále," přisvědčil překvapený plukovník. Gil předstoupil.
„Rád vás vidím, mládenče," uvítal ho Rostov. „Khov mě už o vás informoval. Mám pocit, že vám Unie vděčí za hodně. Jaký je váš návrh?"
„Nejdřív osvobodíme prezidenta a vrátíme do funkce generála Khova. Pak už ty zbytky ovlivněných nebudou mít šanci."
„Naprosto s vámi souhlasím, ale bude to velice delikátní operace. Okamžitě se vraťte na Zem. Předejte mi Stonea."
Gil uvolnil místo a vystřídal ho plukovník.
„Po dobu trvání této operace jmenuji Gila Gordona generálem. Budete podléhat jeho velení."
Stone chtěl protestovat, ale admirál ho nepustil ke slovu.
„Proveďte rozkaz, plukovníku!" řekl a přerušil spojení. Gil nikomu nedopřál čas, aby se vzpamatoval, a hned suše nařídil:
„Slyšeli jste rozkazy. Jakmile přistane Neptun, odstartujeme na Zemi."
Plukovník Stone a ostatní důstojníci jen zasalutovali a mlčky sledovali, jak pozemšťané odcházejí.
Když dojeli do města, Gil se naklonil k Sandersovi. „Nemyslím, pane guvernére, že byste měl mít problémy s udržením pořádku. Hlavně dohlédněte, aby se nikdo ke křišťálu nepřiblížil. A stráže u paláce co nejdříve vyměňte."
„A vy si podle mě zasloužíte trochu odpočinku," obrátil se k přátelům.
„Letíš s námi?" zeptala se Sylvia.
„Ne, znovu navážu kontakt s křišťálem, abych se ujistil, že hadi nebudou nic podnikat."
„Jděte přespat do mýho domku," navrhl Jeff Sylvii. „Trefíte tam."
„Vy s námi nepůjdete?" zeptal se Paul. Jeff zavrtěl hlavou.
„V mým věku už člověk tolik spánku nepotřebuje. Kdyby to Gilovi nevadilo, rád bych šel s ním. Koneckonců je to kluk, i když generál, a potřebuje po boku někoho zkušenýho."
Guvernér, který se už mezitím vrátil do své kanceláře, dal Gilovi k dispozici rychlé vozidlo. Gil s Jeffem hned vyrazili na sever.
Jeff chvíli mlčel a potom prohodil: „Takže ty jsi Czis. Došlo mi to, teprve když jsem viděl ten nazelenalý obláček u křišťálu."

„Jak to, že nás znáte?“ podivil se Gil. Jeff se zasnil.
„Kdysi dávno jsem se dostal do magnetický bouře a musel jsem nouzově přistát na jedný neobydlený planetě tisíce parseků odtud. Loď byla hodně poškozená a já se už smiřoval s tím, že se odtamtud nikdy nedostanu. Byl jsem už na pokraji zoufalství a vtom jsem spatřil, jak z mý lodě vychází nazelenalej obláček. Cítil jsem, že chce se mnou navázat kontakt. Nejsem dvakrát nadanej, ale trochu telepatickejch schopností přece jen mám. Takže jsem i z větší části mohl poslouchat tvůj rozhovor s hadem.“
„Proč jste nám to neřekl dřív?“
„Rád si nějaký to tajemství nechávám pro sebe. A stejně jsi mě nepotřeboval.“
„Vyprávějte! Jak to bylo na té planetě dál?“
„Myslím, že jsme si byli sympatičtí. Z toho, co jsem pochopil, toho hodně zcestoval a poznal řadu civilizací, který dneska už neexistujou. Zřejmě se už dlouho nudil.
Vylíčil jsem mu naši civilizaci. Asi jsem ho přece jen trochu rozptýlil, protože mi pomohl opravit palubní počítač. Pro něho byla naše technika jen dětská hračka. Jednoho dne zmizel. Připomínal mi takový ty orientální duchy, co jsou někdy zlí a někdy hodní, splní člověku přání a potom se rozplynou.“
Dojeli k paláci. Stráže se už zřejmě vzpamatovaly, protože je okamžitě zastavily. Když poznaly pozemšťany, zasalutovaly a nechaly je projet.
Sotva vešli do jeskyně, ukázal se onen podivný had.
„Vrátil jsem se dřív, než jsem očekával,“vysvětloval Gil, „protože se musím vrátit na Zem a napravit, co jste tam spáchali. Zatím nikdo proti vám nebude nic podnikat. A co vy? Taky zachováte příměří?“
„Však víš, že nám nic jiného nezbývá.“
Gil se zamyslel.
„Můj přítel s vámi dokáže rozmlouvat. Zůstane tady jako prostředník mezi vámi a guvernérem Sandersem.“
„Já chci s tebou na Zem!“ protestoval Jeff.
„Mnohem užitečnější budete tady. A navíc si musíte ohlídat Polaris, ne?“
Jeff si vzdychl.
„To je pravda. Až tohle všechno skončí, zase budu lítat po hvězdách.“
Gil ho poplácal po rameni.
„Dokonce můžete zahájit znamenitou kariéru. Budete mít protekci u velkoadmirála a generála Khova. A myslím, že všichni už zapomněli na těch čtyři sta tisíc dolsů, co přinesl Sanders a co zůstaly na palubě.“
Když se vraceli, Jeff zabručel: „Jediný, čeho lituju, je, že tě nebudu mít za parťáka.“
Když přijeli do hlavního města, Gil o všem informoval Sanderse. Jeff Hanson mu bude pomáhat a v případě potřeby naváže spojení s křišťálem.
„To znamená, že ho jmenuji viceguvernérem. Je to zkušený člověk a pomůže vám dohledat ty, co jsou ještě pod vlivem křišťálu. Okamžitě zahajte výrobu ultrazvukových vysílačů.“

20

Neptun vystoupil ze subprostoru nedaleko Země. Byl rychlejší a předstihl eskadru plukovníka Stonea o tři dny.
„Navážeme spojení s Rostovem,“ rozhodl Gil, „ať se dozvíme, co je nového.“
Velkoadmirál byl viditelně unavený.
„Ještě že jste už tady,“ vzdychl si. „Nákaza se šíří ve vedoucích vrstvách a mám ji už i ve svém štábu. Dva dny nespím ze strachu, aby mi někdo ten křišťál nenasadil. Prezident mě chce navíc zítra sesadit.“
„Kde máme přistát?“
„Na vojenské základně na jižním okraji města. Doufám, že ta mě ještě poslouchá. Ale buďte ve střehu. Nakažení budou podle mě už i tam.“
„Pošlete pro nás vůz,“ požádal Gil. „O zbytek se postarám sám.“
Neptun přistál na základně. Ale než stačili vkročit na beton, obklíčila je hlídka.
„Z prezidentova rozkazu vás zatýkám,“ prohlásil mladý poručík. Měl tvrdý pohled a křečovitě stažené rysy.

„Podvolujeme se," odpověděl Gil a zapnul ultrazvuk.
Vojáci se skáceli k zemi. Nechal vysílač zapnutý a všichni rychle přešli přistávací plochu. Všechny stráže, které cestou minuli, se skácely k zemi a oni se bez potíží dostali k vozu, který jim dal k dispozici velkoadmirál.
„Pospěšte si," vyzval je vyděšený řidič, „už několikrát mě obtěžovali."
Gil se zasmál.
„Už se ničeho nebojte a zavezte nás rovnou do Rostovovy kanceláře."
Za půl hodiny zastavili před výškovou budovou, kde sídlil admirálův štáb. Gil zapnul vysílač na maximum a pomalu kráčel za řidičem, který se nepřestával divit, kolik důstojníků před nimi omdlévá.
Konečně vstoupili do Rostovovy pracovny, kde se setkali s Khovem, který se maskoval jako admirálova ordonance.
Gil se nezdržoval zdvořilostmi a přešel rovnou k věci. „Může nás prezident okamžitě přijmout?"
Rostov zavrtěl hlavou.
„Včera jsem se o to pokoušel, ale marně."
„Tak to zkuste znovu a řekněte mu, že mu chcete představit posla z Terranie XV, který tvrdí, že bojuje na straně Velké věci. Tak tomu říkával Sanders."
Admirál pochybovačně potřásl hlavou, ale přece jen zkusil zavolat na horké lince. K jeho nesmírnému překvapení prezident hned souhlasil.
„Okamžitě ho ke mně doveďte. Nechápu, že jsem o jeho příletu nebyl dosud informován. To si ještě vyřídíme."
„Byl na palubě vojenské lodi, která jako obyčejně přistála na naší základně, a ne na astroportu," bránil se admirál.
S admirálem za volantem se hnali k prezidentskému paláci.
„Je rozumné, že jedeme všichni tři?" zeptal se pochybovačně Khov.
„Nebojte se," uklidňoval ho Gil. „Všechny odpůrce přesvědčím."
Za necelou hodinu vystoupili před palácem. První překážkou byl dozorčí důstojník, který nebyl pod vlivem křišťálu a odmítal je vpustit.
„Prezident mi dal rozkaz, že mám vpustit admirála plus jednu osobu. Musím se zeptat."
„To není třeba," ujistil ho Gil a upřeně se na něj zadíval.
Důstojník se postavil do pozoru a tupě opakoval: „Vidím jenom dva, vidím jenom dva, vidím…"
„Ten váš chráněnec je poněkud nebezpečný," pošeptal Khov Sylvii. „Klidně by se mohl zmocnit vlády."
„Ale prosím vás!" rozesmála se Sylvia. „Kdyby mu o to šlo, už dávno to mohl udělat."
Do prezidentských komnat se dostali snadno. Část osob, které minuli na chodbách, se skácela vlivem ultrazvuku k zemi. Ostatní znehybněl Gil pohledem.
Zbývala ještě poslední překážka – mladý tajemník. „Prezident vás očekává, pane admirále. Právě se radí s generálem O'Connorem."
„To je skvělé," zabručel Gil. „Aspoň zabijeme dvě mouchy jednou ranou."
Energicky tajemníka odstrčil a překročil práh prezidentovy pracovny.

21

„Je to všecko tak neuvěřitelné," vydechl si prezident a třel si spánky. „Khove, nalijte si ještě Lawsona."
Po zásahu ultrazvukem Sylvia rychle vzkřísila prezidenta a Khov odtáhl O'Connora stranou. Potom Rostov podrobně vylíčil osud expedice Neptunu.
Prezident byl vysoký, štíhlý muž s prošedivělými skráněmi. Pozorně si astronauty prohlížel. Zvolna dopil skleničku, chvíli mlčel a potom řekl:
„Jestli tomu dobře rozumím, tak Unie vděčí za přežití tomuto mladému muži, tedy Czisovi. Jménem Unie vám děkuji, pane."
Gil se lehce uklonil.
„Teď když jste už osvobozen, pane prezidente, snadno zneškodníte poslední nositele křišťálu."
„Hned zítra si dám u dveří nainstalovat vysílač ultrazvuku a projdou jím všichni, kdo mě budou chtít

navštívit.“ Prezident se otočil na Khova.
„A vám, pánové, doporučuji totéž. Khove, vy se samozřejmě opět ujmete své funkce a dávám vám rozkaz, abyste neprodleně vypudil všechny emisary těch hadů!“
„Nasadím všechny jednotky, pane prezidente. Myslím, že operace Velký úklid skončí do týdne.“
Prezident potřásl hlavou a pokračoval:
„Myslím si, že zatím bychom měli všechno uchovat v naprosté tajnosti. Občany budeme informovat, až bude veškeré nebezpečí zažehnáno.“
Zvedl se pomalu z křesla.
„Ještě nám zbývá rozhodnout to nejdůležitější,“ ozval se Gil. „Jaký bude náš postoj k těm takzvaným hadům?“
Prezident se zatvářil znechuceně.
„Tuto otázku jsem očekával, pane Gordone. Rád bych tento problém zvážil, ale plně chápu vaši netrpělivost. Asi máte pravdu, je třeba ho řešit bezodkladně.“
Na chvíli zavřel oči, snad si třídil informace, které měl k dispozici. Ve světě vysoké politiky měl pověst vysoce inteligentního člověka.
„Shrňme si to,“ řekl po dvou minutách. „Řeknu-li nějakou hloupost, smíte mě přerušit, pane Gordone. Pozemská unie poprvé narazila na nehumanoidní inteligentní mimozemšťany. Protože jsme netušili, že jde o inteligentní bytosti, nebyl navázán takový kontakt, který by zřejmě zabránil řadě nedorozumění. Díky vám se tyto vztahy navázaly.“
Odmlčel se a dopil skleničku.
„Já však ručím za bezpečnost Unie. První řešení by bylo to, které navrhuje plukovník Stone. Zničit křišťál a zlikvidovat hady. Nemyslím si, že je to váš názor, protože jste plukovníka neutralizoval velice elegantně, to se vám musí nechat.“
Než stačil Gil něco namítnout, prezident pokračoval. „Takové radikální řešení se mi však nezamlouvá. Už jsme se dopustili řady chyb, nespravedlností, zlých skutků, ale máme jistý smysl pro morálku a nelíbí se mi chladnokrevně uvažovat o totálním vyhlazení celé jedné inteligentní civilizace, když existují i jiná řešení. Myslím, že můžeme Terranii XV opustit, všechny kolonisty repatriovat a prohlásit ji za zakázanou planetu. Stačí, když kolem ní rozmístíme několik ozbrojených satelitů. To by se dalo bez větších problémů zvládnout během několika týdnů.“
„Ještě by tu bylo třetí řešení,“ ozval se Gil, než stačil prezident pokračovat. „A proč nenavázat s těmi, které z nedostatku jiného vhodnějšího výrazu nazýváme hady, diplomatické styky? Můžete dál těžit titan a budete za něj hadům platit. Hadi si za ty peníze nakoupí materiál, který potřebují, a dají práci těm kolonistům, kteří nebudou mít předsudky a přistoupí na spolupráci s nimi.“
Prezident se dlouze zamyslel a potom se pousmál. „Tenhle návrh je svůdný,“ připustil nakonec. „Ale jsou tu materiální potíže. Musíme s nimi nějak komunikovat a Země nemá dost dobrých telepatů. A podle mého nemám právo někoho nutit, aby se dobrovolně podrobil křišťálu, který navíc, jak jste sám říkal, ztratil podstatně na účinnosti. Možná bychom dokázali sestrojit nějaký přístroj citlivý na psychické vlivy, ale to by trvalo příliš dlouho. Potom bych musel vyškolit velvyslance, který by s nimi dokázal jednat a neudělal nějaký průšvih a o kterém bych si mohl být jist, že nebude křišťálem ovlivněn. Sám vidíte, že evakuace je nejrozumnější řešení. Ledaže…“
Prezident se odmlčel.
„Dobře, pane prezidente,“ řekl Gil. „Souhlasím s funkcí velvyslance…“
„Skvělé! Takže vás potvrzuji v hodnosti generála a jmenuji vás guvernérem Terranie XV. Jakmile Země zneškodní všechny nositele křišťálu, přidělím vám pobočníka z Ministerstva mimozemských věcí, který vám pomůže sepsat smlouvy. Ale musíte co nejdříve odcestovat na Terranii, abyste se ujistil, že Sanders má stále situaci v rukou. Máte veškeré pravomoci a detaily si dohodněte s Khovem a Rostovem.“
Když byl už mezi dveřmi, prezident ještě dodal:
„Děkuji vám, pane Gordone. Nikdy nezapomenu, co Czisové pro Zemi udělali.“
***
Sotva Khov nasedl do vozu, rozhodl:
„Jedeme k vám na chatu, Sylvie. Vydám odtamtud rozkazy videofonem.“

Sylvia tentokrát řídila a Gil si sedl vedle ní.
„Chci se vrátit na Terranii hned zítra," oznámil Khovovi. „Můžete mi půjčit Neptun?"
„Ovšemže. Ještě něco?"
„Dále vás prosím, abyste ke mně po celou dobu trvání mise převelel slečnu Styrelovou jakou viceguvernérku."
„Máte můj souhlas."
„A ještě bych rád vyřídil jednu maličkost. Kapitán Hanson nám nesmírně pomohl. Je možné, že začne opět podnikat a jeho podnikání nebude vždy v souladu se zákonem."
Khov se rozesmál.
„Promluvím si s Rostovem. Pořádkové jednotky dostanou rozkaz, aby předstíraly, že žádná Polaris neexistuje."
„Ale hlavně to neříkejte Jeffovi," prosila ho Sylvia, „to byste mu zkazili všechnu radost."
Jakmile přijeli na chatu, Khov se usadil k videofonu a dal se do úřadování a ostatních si nevšímal.
Gil vzal Sylvii něžně za loket a odvedl ji do pokoje. O něco později, když měla hlavu položenou na jeho hrudi, zašeptala:
„Vím, že jednoho dne odejdeš, ale aspoň jsem s tebou zažila ty nejkrásnější chvíle života."
Něžně ji pohladil.
„Máš pravdu, Czisové nejsou nikde nastálo. I já odejdu, ale tak za sto nebo za dvě stě let. Uvědom si, že my vnímáme čas jinak."